

ΚΥΡΙΛΛΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ 1977

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟ 1977
ΣΤΗ Γ' ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

JOHN D. PAPPAS

Εξώφυλλο:

Ο Στρατάρχης **Josip Broz Tito** (αριστερά),
η έδρα του **Ο.Η.Ε.** στη Νέα Υόρκη (κέντρο),
και ο εν έτει 1977 Καθηγητής Γλωσσολογίας του ΕΚΠΑ
Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης (δεξιά).

Οπισθόφυλλο:

Δημοσθένης.

ΚΥΡΙΛΛΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ 1977

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟ 1977
ΣΤΗ Γ' ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

JOHN D. PAPPAS

Σ' εκείνους
όπου στήν ζωή των
ώρισαν
καὶ φυλάγουν
Θερμοπύλες.

Προοίμιο:
Άκυρη η «Συμφωνία των Πρεσπών»

Η αναφορά του κειμένου της «Συμφωνίας των Πρεσπών σε δήθεν «Μακεδονική γλώσσα» που δήθεν «αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977», όπως δηλούται ρητώς στο άρθρο 1.3.c εκείνης της «Συμφωνίας», την καθιστά **εξ υπαρχής άκυρη** ως θεμελιωδώς εδραζομένη επί ψευδών γεγονότων, τα οποία προσδιορίζει ως δήθεν αληθή. Τήν αλήθεια περί του τί πράγματι συνέβη τότε, το 1977 στην Αθήνα, τήν αποκαθιστά το παρόν πόνημα με επαρκή τεκμηρίωση.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αφιέρωση	2
Προοίμιο: Άκυρη η «Συμφωνία των Πρεσπών»	3
Σύνοψη	5
1. Άνοιγμα τής Ελλάδος προς τά Βαλκάνια	7
2. Γιουγκοσλαβο-Αυστριακός άξονας	8
3. Ελληνο-Βουλγαρικός άξονας	14
4. Άνευ γνώμης ο Ο.Η.Ε.	17
5. Πρωτεργάτες τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977	18
6. «Ξεμπρόστιασμα» Τιτοϊκών μεθοδεύσεων	20
7. Ύβρις κατά λογίων τροπαιοφόρων	21
8. Ακυρότητα τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών»	23
9. Νομική και διεθνοπολιτική αλληλο-ομηρία.	26
10. Η Βουλγαρία γνωρίζει, και ανθίσταται.	27
11. Η Ελλάδα εγνώριζε, και προέβλεπε.	29
12. Αναθεώρηση τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών»	37
13. Τί μπορεί να κάνει η Ελλάδα για τήν Βουλγαρία;	38
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1: Η δημοσιευμένη Αλήθεια περί ψευδώνυμης «μακεδονικής γλώσσας»	46
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2: Μεταφραστικό πείραμα	50
Γλώσσα τού κειμένου	58
Στοιχεία έκδοσης	60

Σύνοψη

Προς αντιμετώπιση τού μεγαλοϊδεατικού σχεδίου τού Στρατάρχη Γιόζιπ Μπροζ Τίτο για *συστημική* αναβίωση τού μακεδονικού αλυτρωτισμού, και ειδικά τής Τιτοϊκής ιδεολογίας περί «Μακεδονικής γλώσσας» στην ψυχροπολεμική εποχή και έκτοτε, η διαχρονική άτυπη συμμαχία (collusion) μεταξύ Ελλάδος και Βουλγαρίας σφυρηλατήθηκε στη Μάχη τών Αθηνών τό 1977, στη Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. για τόν μεταγραμματισμό τοπωνυμίων από τό Κυριλικό αλφάβητο σε αντίστοιχους λατινικούς χαρακτήρες (romanization/transliteration).

Ο διεθνοπολιτικός απόηχος τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977 προσέλαβε διαχρονική διάσταση τό 2018, τότε που υπεγράφη η «Συμφωνία τών Πρεσπών»: Η ρητή αναφορά της (άρθρο 1.3.c) σε ψευδή γεγονότα ως δήθεν αληθή περί τής εκβάσεως τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977—ότι δηλαδή δήθεν η «*Μακεδονική γλώσσα . . . αναγνωρίσθηκε από τήν Τρίτη Συνδιάσκεψη τών Ηνωμένων Εθνών για τήν Τυποποίηση τών Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977*»—καθιστά τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών» εκ προοιμίου άκυρη και ούτως, σε επίπεδο Διεθνούς Δικαίου, οπλίζει τήν νομική φαρέτρα τής Βουλγαρίας, προς λυσίτελή αντιμετώπιση τής περί «Μακεδονικής γλώσσας» ιδεολογτικής ονοματοδοτικής εμμονής τών δυτικών ομόρων ομογλώσσων τους.

Σε αυτό τό πλαίσιο, από τίς 17-11-2020 η Βουλγαρία έχει ασκήσει VETO στην έναρξη ενταξιακού διαλόγου τής Ε.Ε. με τά Σκόπια. Παρά δε τίς διεθνείς πιέσεις από δυτικούς συμμάχους και Μεγάλες Δυνάμεις (Η.Π.Α., Γερμανία, ΝΑΤΟ, Ε.Ε.), η Βουλγαρία συνεχίζει να αμύνεται μόνη αλλά σθεναρά στο πολιτισμικό της προπύργιο (τήν εθνική της γλώσσα) κατά τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών» και ειδικά κατά τής ψευδώνυμης «Μακεδονικής γλώσσας».

Έκθεμα 1

Ενθουσιώδης υποδοχή του Κωνσταντίνου Καραμανλή στη Βουλγαρία στις 2 Ιουλίου 1975.

Αριστερά του Κ. Καραμανλή, διακρίνεται
ο τότε πρωθυπουργός της Βουλγαρίας Στάνκο Τοντόρωφ Γκεόργκιεφ.
(Φωτογραφία: *Ίδρυμα Κωνσταντίνος Καραμανλής*)

1. Άνοιγμα τής Ελλάδος προς τά Βαλκάνια

Υπό τήν γεωστρατηγική σκιά τής από τό 1974 Τουρκικής εισβολής και κατοχής τής Βορείου Κύπρου από τούς Τούρκους, και τής επακόλουθης αποχώρησης τής Ελλάδος από τό NATO, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής πρωτοστάτησε σε ένα θεαματικό διπλωματικό άνοιγμα εξισορροπητικής σκοπιμότητας τής Ελλάδος προς τά Βαλκάνια τό 1975-1977, τό οποίο άρχισε με τήν επίσημη περιοδεία του στη Βαλκανική τό καλοκαίρι τού 1975: στη Ρουμανία (26-27 Μαΐου), τήν Γιουγκοσλαβία (4-5 Ιουνίου) και τήν Βουλγαρία (2-4 Ιουλίου), ως μάλιστα ο ιστορικά πρώτος Πρωθυπουργός τής Ελλάδος που επεσκέφθη επισήμως τήν Βουλγαρία, όπου έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής (**Εκθ. 1**).

Στον απόηχο εκείνης τής διπλωματικά πρωτοποριακής περιοδείας σε κομμουνιστικές βαλκανικές χώρες στην Ψυχροπολεμική εποχή, στις αρχές τού επομένου έτους (1976) συνεκλήθη στην Αθήνα η Α΄ Διαβαλκανική Συνδιάσκεψη σε επίπεδο υφυπουργών και γενικών γραμματέων υπουργείων προς συζήτηση και επεξεργασία οικονομικών και τεχνικών θεμάτων μεταξύ τών Βαλκανικών χωρών. Μετά δε από λίγους μήνες (15 Μαΐου 1976) πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα επίσημη επίσκεψη τού ηγέτη τής Γιουγκοσλαβίας Στρατάρχη Josip Broz Tito (**Εξώφυλλο**, αριστερά), που μεταξύ άλλων ήταν ο εμπνευστής και διαμορφωτής τού Μακεδονικού αλυτρωτισμού στην Μεταπολεμική εποχή.

Σε εκείνο τό υφεσιακό διπλωματικό κλίμα, που αποσκοπούσε στη στρατηγική (φιλειρηνική) αναδιάταξη τής Ελλάδος έναντι τών βορείων γειτόνων της, ώστε η Ελλάδα και οι Ένοπλες Δυνάμεις της να επικεντρωθούν στην αντιμετώπιση τών εξ ανατολών απειλών και κινδύνων, κατά τό επόμενο έτος επρόκειτο να διεξαχθεί στην Αθήνα επί 20ήμερο (17 Αυγούστου - 7 Σεπτεμβρίου 1977) η «3^η Διάσκεψη τών Ηνωμένων Εθνών για τήν Τυποποίηση τών Γεωγραφικών Ονομάτων» (Third United Nations Conference on the Standardization of Geographical Names).

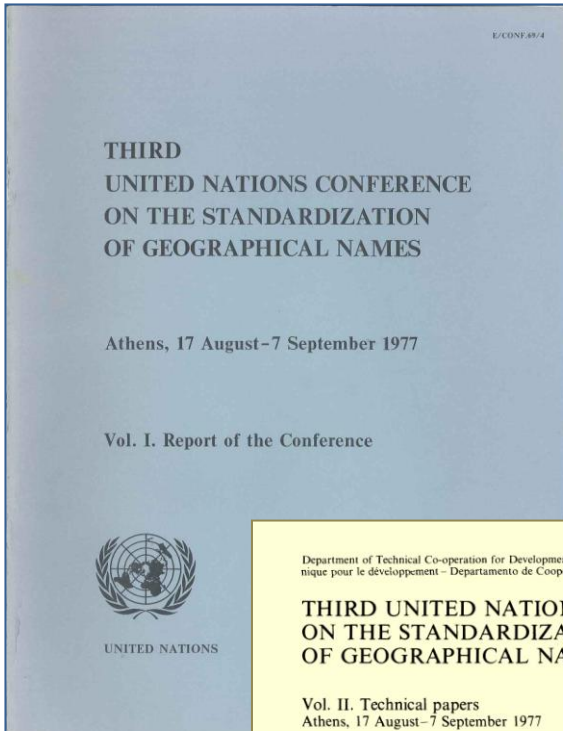
Τυπικά (διαδικαστικά) επρόκειτο περί Διάσκεψης τεχνοκρατών (γλωσσολόγων, ιστορικών κ.τ.λ.) και όχι διπλωματών. Εν τούτοις, παρά τήν μη συμμετοχή διπλωματών και επισήμων εκπροσώπων τών υπουργείων Εξωτερικών τών διασκεπτομένων μελών-χωρών τού Ο.Η.Ε, η Διάσκεψη είχε κατ' ουσίαν και διπλωματική διάσταση, διότι ήταν διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. και όχι κάποιων ΑΕΙ ή ερευνητικών ινστιτούτων. Επομένως ελλόχευαν κίνδυνοι εκτροχιασμού τής Διάσκεψης λόγω τού Τιτοϊκού αλυτρωτικού προβλήματος τής «Μακεδονικής γλώσσας», σύμφωνα με τήν από τό 1946 συνταγματική ονομασία της στο Σύνταγμα τής τότε Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας τής Γιουγκοσλαβίας (ΣΟΔΓ ή SFRY). Σε κάθε περίπτωση, η Ελληνική αντιπροσωπεία όφειλε να διασφαλίσει τήν μη εμπλοκή (άμεση ή έμμεση) τού Μακεδονικού Ζητήματος στις εργασίες τής Διάσκεψης, χωρίς όμως να προκληθεί διπλωματικό επεισόδιο. Δηλαδή έπρεπε να αποφευχθεί η έστω και ελαχίστη διατάραξη τού θετικά εξελισσομένου ανοίγματος τού Καραμανλή τότε προς τά Βαλκάνια.

2. Γιουγκοσλαβο-Αυστριακός άξονας

Υπό εκείνους τού περιορισμούς, η Ελληνική αντιπροσωπεία (Κεφ. 5) προσήλθε στη Διάσκεψη τού ΟΗΕ στην Αθήνα τό 1977 με επιστημονική προετοιμασία και τεχνοκρατική προδιάθεση, με σκοπό να μην επιτρέψει στο γιουγκοσλαβικό τοξικό αλυτρωτικό ιδεολόγημα περί «Μακεδονικής γλώσσας» να πολιτικοποιήσει και εκτρέψει τήν Διάσκεψη, ώστε να παραμείνει απολύτως επικεντρωμένη στο αντικείμενο τών εργασιών της, που ήταν ένα και μόνον ένα, ήτοι *«πώς θα προχωρήσουν οι χώρες αυτές για λόγους τυποποίησης (standardization) τών γεωγραφικών ονομάτων τους σε μεταγραμματισμό τών γεωγραφικών ονομάτων με λατινικά γράμματα βάσει συστημάτων μεταγραμματισμού (romanization) που θα πρότειναν οι ίδιες οι χώρες»* (Γ. Μπαμπινιώτης, [TA NEA](#), 5 Ιουνίου 2018).

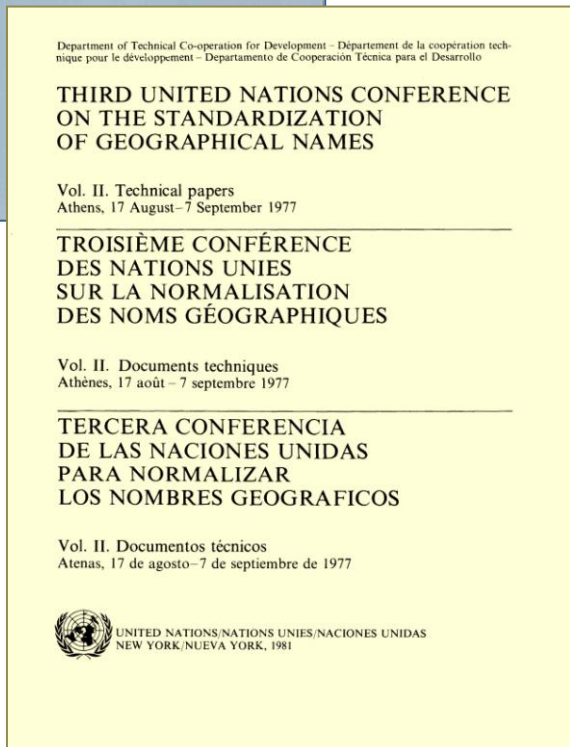
Εν τούτοις, *άλλαι αι βουλαί* τής Ελλάδος και *άλλαι* τής Γιουγκοσλαβίας τότε, παρά τήν αναθέρμανση τών διπλωματικών και οικονομικών σχέσεων τών δύο χωρών τό 1975-1977 με πρωτοβουλία τού Καραμανλή τότε: Η Γιουγκοσλαβική αντιπροσωπεία θεώρησε ότι η Διάσκεψη τού

συνέχεια κειμένου στη σελ. 13 →

Έκθεμα 2
(**αριστερά**):
Τό εξώφυλλο
τού **α΄** τόμου
(Report of the
Conference)
τών Πρακτικών
τής Διάσκεψης
τού Ο.Η.Ε. στην
Αθήνα τό 1977.

Έκθεμα 3
(**δεξιά**):
Τό εξώφυλλο
τού **β΄** τόμου
(Technical papers)
τών Πρακτικών
τής Διάσκεψης
τού Ο.Η.Ε. στην
Αθήνα τό 1977.

Department of Technical Co-operation for Development - Département de la coopération technique pour le développement - Departamento de Cooperación Técnica para el Desarrollo

**THIRD UNITED NATIONS CONFERENCE
ON THE STANDARDIZATION
OF GEOGRAPHICAL NAMES**

Vol. II. Technical papers
Athens, 17 August-7 September 1977

**TROISIÈME CONFÉRENCE
DES NATIONS UNIES
SUR LA NORMALISATION
DES NOMS GÉOGRAPHIQUES**

Vol. II. Documents techniques
Athènes, 17 août-7 septembre 1977

**TERCERA CONFERENCIA
DE LAS NACIONES UNIDAS
PARA NORMALIZAR
LOS NOMBRES GEOGRAFICOS**

Vol. II. Documentos técnicos
Atenas, 17 de agosto-7 de septiembre de 1977

UNITED NATIONS/NATIONS UNIES/NACIONES UNIDAS
NEW YORK/NUEVA YORK, 1981

Annex				
CYRILLIC AND ROMAN WRITING SYSTEMS IN YUGOSLAVIA				
<i>Cyrillic script of the Serbo-Croatian language standard</i>	<i>Cyrillic script of the Macedonian language standard</i>	<i>Roman script of the Serbo-Croatian (Croatian-Serbian) language standard</i>	<i>Roman script of the Slovenian language standard</i>	Remarks
А а	А а	A a	A a	
Б б	Б б	B b	B b	
В в	В в	V v	V v	
Г г	Г г	G g	G g	
Д д	Д д	D d	D d	
Ђ ђ	Ѓ ѓ	Đ đ		See note (1)
Е е	Е е	E e	E e	
Ж ж	Ж ж	Ž ž	Ž ž	
З з	З з	Z z	Z z	
И и	И и	I i	I i	In Roman scripts replaced by dz
Ј ј	Ј ј	J j	J j	
К к	К к	K k	K k	
Л л	Л л	L l	L l	
Љ љ	Љ љ	Lj lj		
М м	М м	M m	M m	
Н н	Н н	N n	N n	
Њ њ	Њ њ	Nj nj		
О о	О о	O o	O o	
П п	П п	P p	P p	
Р р	Р р	R r	R r	
С с	С с	S s	S s	
Т т	Т т	T t	T t	
Ђ ђ	Ѓ ѓ	Ć ć		See note (2)
У у	У у	U u	U u	
Ф ф	Ф ф	F f	F f	
Х х	Х х	H h	H l	
Ц ц	Ц ц	C c	C c	
Ч ч	Ч ч	Č č	Č č	
Џ џ	Џ џ	Dž dž		
Ш ш	Ш ш	Š š	Š š	

Έκθεμα 4

Σελ. 144 τού β' τόμου των Πρακτικών
για την Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977.

(https://digitalibrary.un.org/record/29404/files/E_CONF.69_4%5BV.1%5D-EN.pdf)

<i>Country</i> ¹	<i>National language(s)</i> ²	<i>Script(s)</i>	<i>United Nations recommendation of transcription</i> ³
Gambia	English	Roman	
German Democratic Republic	German	Roman	
Germany, Federal Republic of	German	Roman	
Ghana	English	Roman	
Greece	Greek	Greek	
Grenada	English	Roman	
Guatemala	Spanish	Roman	
Guinea	French	Roman	
Guinea-Bissau	Portuguese	Roman	
Guyana	English	Roman	
Haiti	French	Roman	
Holy See	Latin/Italian	Roman/Roman	
United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	English	Roman	
United Republic of Cameroon	French/English	Roman/Roman	
United Republic of Tanzania	KiSwahili	Roman	
United States of America	English	Roman	
Upper Volta	French	Roman	
Uruguay	Spanish	Roman	
Venezuela	Spanish	Roman	
Yemen	Arabic	Arabic	67/12, 72/8
Yugoslavia	Serbo-Croatian/ Slovenian/ Macedonian	Cyrillic and Roman/ Roman/Cyrillic	72/6
Zaire	French	Roman	
Zambia	English	Roman	

Έκθεμα 5

Σελ. 389 τού β' τόμου τών Πρακτικών
για τήν Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977.

(https://digitalibrary.un.org/record/29404/files/E_CONF.69_4%5BV.II%5D-EN.pdf)

A N N E X (to Resolution 11)

Letter numbers	Cyrillic character		Romanization form
	Serbo-Croatian	Macedonian	
1	А а	А а	A a
2	Б б	Б б	B b
3	В в	В в	V v
4	Г г	Г г	G g
5	Д д	Д д	D d
6	Ђ ђ		Đ đ
7		Ѓ ѓ	G g <i>before e and h</i> Đ d <i>in other cases</i>
8	Е е	Е е	E e
9	Ж ж	Ж ж	Ž ž
10	З з	З з	Z z
11		С с	Dz dz
12	И и	И и	I i
13	Ј ј	Ј ј	J j
14	К к	К к	K k
15	Л л	Л л	L l
16	Љ љ	Љ љ	Lj lj
17	М м	М м	M m
18	Н н	Н н	N n
19	Њ њ	Њ њ	Nj nj
20	О о	О о	O o
21	П п	П п	P p
22	Р р	Р р	R r
23	С с	С с	S s
24	Т т	Т т	T t
25	Ђ ђ		Ć ć
26		Ќ к	K k <i>before e and h</i> Ć ć <i>in other cases</i>
27	У у	У у	U u
28	Ф ф	Ф ф	F f
29	Х х	Х х	H h
30	Ц ц	Ц ц	C c
31	Ч ч	Ч ч	Č č
32	Џ џ	Џ џ	Dž dž
33	Ш ш	Ш ш	Š š

Έκθεμα 6

Σελ. 31 τού α' τόμου των Πρακτικών
για την Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977.

(https://unstats.un.org/unsd/geoinfo/UNGEGN/docs/3rd-uncsgn-docs/e_conf_69_4_en.pdf)

→ συνέχεια κειμένου από τη σελ. 8:

Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977 ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για να περάσουν επιτηδείως (χωρίς δηλαδή να τό αντιληφθούν ή να αντιδράσουν οι σύνεδροι τών άλλων συνδιασκεπτομένων χωρών) από τό «παράθυρο» τών Πρακτικών τής Διάσκεψης, και συγκεκριμένα στη μελλοντική Έκθεση (Report), ήτοι στον **α΄ τόμο**¹ τών Πρακτικών τού Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη (Έκθ. 2), ρητές *έγγραφες* αναφορές στη «Μακεδονική γλώσσα» και μάλιστα προσδιοριζόμενη ρητώς στην εν λόγω Έκθεση ως «εθνική γλώσσα». Εάν οι Γιουγκοσλάβοι κατόρθωναν να επιτύχουν τόν μάλλον φιλόδοξο σκοπό τους, θα ήταν η πρώτη φορά που σε επίσημη Έκθεση (Report) τού Ο.Η.Ε. θα ανεφέρετο ο όρος «Μακεδονική γλώσσα» ρητώς και εγγράφως—κάτι που εν πολλοίς θα συνιστούσε μια πρώτη, έστω και έμμεση (σαφή, αν και μη ρητή), «αναγνώριση» τής Βουλγαρικής διαλέκτου που ομιλείται στην πρώην νότια Γιουγκοσλαβία ως «εθνικής Μακεδονικής γλώσσας», και κατά συνακολουθία (κατ' εθνοτική αντιστοίχιση εθνικότητας και γλώσσας) έμμεση «αναγνώριση» τού πληθυσμού που επικοινωνεί σε αυτήν τήν «εθνική γλώσσα» ως τού εθνοτικώς διακριτού «Μακεδονικού έθνους».

Προς τούτο, η Γιουγκοσλαβική αντιπροσωπεία κατέθεσε στη Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε τήν *δική της* εισήγηση (όχι τού Ο.Η.Ε.) που μεταξύ άλλων συμπεριελάμβανε έναν πίνακα (Έκθ. 4) όπου η καθομιλουμένη διάλεκτος στη νότια Γιουγκοσλαβία προσδιοριζετο ονοματοδοτικώς ως «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language). Παράλληλα, η Αυστριακή αντιπροσωπεία, σε συνέργεια με τήν Γιουγκοσλαβική, κατέθεσε έναν άλλο πίνακα (Έκθ. 5), όπου η αποκαλούμενη «Μακεδονική» (Macedonian) κατηγοριοποιείτο, και επομένως χαρακτηρίζετο έμμεσα αλλά σαφώς ως «Εθνική γλώσσα» (National language). Και τα δύο έγγραφα, ως αναπόσπαστα μέρη τών επισήμων

¹ Ο **α΄ τόμος** τών Πρακτικών τής Διάσκεψης τού ΟΗΕ στην Αθήνα τό 1977, ο οποίος εξεδόθη τό 1979 με τίτλο «**Vol. I. Report of the Conference**» (Έκθ. 2), εμπεριέχει τά από τούς Συνέδρους εγκριθέντα και ψηφισθέντα συμπεράσματα τής Διάσκεψης, δηλαδή δεν εμπεριέχει απορριφθείσες ή μη εγκριθείσες αρχικές εισηγήσεις συνέδρων, δεδομένου ότι αυτός και μόνον αυτός ο (α΄) τόμος είναι, ως Έκθεση-Αναφορά (Report) τών συμπερασμάτων τής Διάσκεψης, νομικά δεσμευτικός για τόν Ο.Η.Ε. και τά μέλη του.

εισηγήσεων τής Γιουγκοσλαβίας και Αυστρίας, θα κατεχωρούντο ούτως ή άλλως *αμελλητί* στον β' τόμο² των Πρακτικών του Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη (Έκθ. 3).

Τό μέγα ζητούμενο όμως για τήν Γιουγκοσλαβία και την Αυστρία, ήταν εάν οι αναφορές σε «Μακεδονική γλώσσα» ως «εθνική γλώσσα» θα ενεκρίνοντο και ψηφίζοντο ως είχαν, χωρίς τροποποιήσεις, από τούς Συνέδρους των άλλων χωρών, ώστε οι εν λόγω πίνακες και οι συναφείς εισηγήσεις των δύο αντιπροσωπειών να καταχωρηθούν και στον τόμο των Συμπερασμάτων του Συνεδρίου, ήτοι στον ως άνω α' τόμο των Πρακτικών του Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη (Έκθ. 2).

3. Ελληνο-Βουλγαρικός άξονας

Η Ελληνική αντιπροσωπεία όμως, που διατελούσε σε εθνική και επιστημονική εγρήγορση, κατόρθωσε να αντιμετωπίσει επιτυχώς και να εξουδετερώσει πλήρως εκείνους των αλυτρωτικώς προκλητικούς και γλωσσολογικώς αντιεπιστημονικούς ελιγμούς τού άξονα Γιουγκοσλαβίας-Αυστρίας στη Διάσκεψη. Οι ρητές ονοματολογικές αναφορές τής Γιουγκοσλαβίας και τής Αυστρίας σε «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language) και μάλιστα ως «Εθνική γλώσσα» (National language), στις σελίδες 145 και 389 αντίστοιχα στον β' τόμο των Πρακτικών του Συνεδρίου, τελικά **ΔΕΝ** υιοθετήθησαν, ούτε ενεκρίθησαν, ούτε εψηφίσθησαν από τούς Συνέδρους, πολλώ δε μάλλον από τόν ίδιο τον Ο.Η.Ε. τό 1977. Απεναντίας μάλιστα: Ενώ στον πίνακα τής αλφαβήτου των «Κυριλλικών γλωσσών» τής Γιουγκοσλαβίας, τόν

² Ο β' τόμος των Πρακτικών τής Διάσκεψης τού ΟΗΕ στην Αθήνα τό 1977, ο οποίος εξεδόθη τό 1981 με τίτλο «Vol. II. Technical papers» (Έκθ. 3), εμπεριέχει αναγκαστικώς και αμελλητί οποιαδήποτε έγγραφα, αναφορές, εισηγήσεις, προτάσεις, ενστάσεις, κ.τ.λ., που εκάστη χώρα-σύνεδρος υπέβαλε μονομερώς στην Προεδρία τού Συνεδρίου, προς επεξεργασία, τροποποίηση και έγκριση ή απόρριψη. Τά έγγραφα τής μεν **Γιουγκοσλαβίας** περιλαμβάνονται στις σελίδες 66-67 και 143-145 τού β' τόμου, τής δε **Αυστρίας** στις σελίδες 386-391 τού β' τόμου. Ειδικά δε οι δύο ρητές αναφορές τής **Γιουγκοσλαβίας** και τής **Αυστρίας** σε «Μακεδονική γλώσσα» («Macedonian language») περιλαμβάνονται, όπως ακριβώς υπεβλήθησαν στη γραμματεία τής Διάσκεψης από τίς δύο χώρες, στις σελίδες 144 (Έκθ. 4) και 389 (Έκθ. 5) αντίστοιχα στον β' τόμο.

οποίο υπέβαλε η Γιουγκοσλαβία στην Προεδρία τού Συνεδρίου, αναγράφεται, στον τίτλο τής 2^{ης} στήλης «Cyrillic script of the Macedonian language standard», ο προσδιορισμός «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language) στη σελ. 144 τού β' τόμου, εντούτοις στον αντίστοιχο πίνακα (Έκθ. 6) που τελικά ενεκρίθη και εψηφίσθη από τούς Συνέδρους, και κατ' επακολούθια συμπεριελήφθη στην επίσημη Έκθεση (Report) τού Ο.Η.Ε. στον α' τόμο, η λέξη «γλώσσα» (language) έχει παραληφθεί (σβησθεί), και απλώς αναγράφεται στον αντίστοιχο τίτλο τής 2^{ης} στήλης «Κυριλλικός χαρακτήρας - Μακεδονικός» (Cyrillic character - Macedonian)—χωρίς τή λέξη «γλώσσα» (language)—χωρίς δηλαδή ο Ο.Η.Ε. να προσδιορίζει εάν πρόκειται περί γλώσσας, διαλέκτου ή ιδιώματος (σελ. 31 τού α' τόμου).

Όσον αφορά δε στον φιλόδοξο (αλλά και μάταιο) Αυστριακό χαρακτηρισμό τής «Μακεδονικής γλώσσας» (Macedonian language) ως «Εθνικής γλώσσας» (National language), εκείνος ο χαρακτηρισμός έλαβε επίσης τήν άγουσα προς τόν κάλαθο τών (μη εγκριθέντων) αχρήστων τής Διάσκεψης, αφού η απόρριψη τού χαρακτηρισμού τής «Μακεδονικής» ως «γλώσσας» (language), συνεπέφερε αναποδράστως και τήν απόρριψη τού συναρτωμένου χαρακτηρισμού της ως (δήθεν) «Εθνικής» (National): Στα επίσημα (εγκεκριμένα, ψηφισμένα και δημοσιευμένα) Συμπεράσματα τής Διάσκεψης, ήτοι στον α' τόμο τών Πρακτικών τού Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη, ουδαμού υπάρχουν χαρακτηρισμοί περί γλώσσας και δη εθνικής γλώσσας όσον αφορά στην «Κυριλλομακεδονική» διάλεκτο τής Βουλγαρικής γλώσσας, που ομιλείται στη τότε νότια Γιουγκοσλαβία και γράφεται με «Κυριλλομακεδονικούς» χαρακτήρες σύμφωνα με τόν Ο.Η.Ε.

Εκ τού αποτελέσματος, η ονοματολογική Γιουγκοσλαβο-Αυστριακή «επίθεση» στη Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. τό 1977 κατά τής Ελλάδος και Βουλγαρίας έπεσε στο κενό, τό μόνο δε που πέτυχε ήταν να σφυρηλατήσει τήν σύμπλευση ή και «φυσική συμμαχία» (collusion) Ελλάδος και Βουλγαρίας έκτοτε όσον αφορά στο Τιτοϊκό αλυτρωτικό ιδεολόγημα περί (τεχνητής) «Μακεδονικής γλώσσας». Εν τοις πράγμασι, ο «επιθετικός» (αλυτρωτικός) Γιουγκοσλαβο-Αυστριακός άξονας βρήκε απέναντί του τόν αμυντικό (αντιαλυτρωτικό) Ελληνο-Βουλγαρικό άξονα στη Διάσκεψη: Παρότι η Ελλάδα και η Βουλγαρία

ανήκαν τότε σε αντίπαλα ψυχροπολεμικά στρατόπεδα, εν τούτοις επ' ουδενί επρόκειτο να αποδεχθούν να παραισφρήσει ο όρος «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language) και μάλιστα ως «Εθνική γλώσσα» (National language). Διότι η Ελλάδα θεωρεί ευλόγως ότι η λέξη «Μακεδονική» αποτελεί αναπόσπαστο μέρος τής πανάρχαιας πολιτισμικής και εθνικής της κληρονομιάς, η δε Βουλγαρία διότι γνώριζε και γνωρίζει, πολύ καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη σύνεδρο-χώρα, ότι η επιλεγόμενη «Μακεδονική γλώσσα» είναι εν πολλοίς μια διάλεκτος τής Βουλγαρικής γλώσσας, η οποία αποτελεί θεμελιώδες και αναπόσπαστο μέρος τής Βουλγαρικής εθνικής ταυτότητας και πολιτισμικής κληρονομιάς.

Προφανώς, απεδείχθησαν φρούδες τυχόν ελπίδες τού Τίτο ότι ίσως είχε επιτύχει να αποπροσανατολίσει ή και να «υπνώσει» τήν Ελληνική κυβέρνηση, δηλαδή να αμβλύνει τά εθνικά της ανταντακλαστικά στο «Μακεδονικό Ζήτημα» και ειδικά στη «Μακεδονική γλώσσα», στο υφειακό πλαίσιο τού διπλωματικού ανοίγματος τής Ελλάδος στα Βαλκάνια. Η αναθέρμανση τών Ελληνο-Γιουγκοσλαβικών σχέσεων, και ειδικά μάλιστα η επίσκεψη τού Τίτο στην Αθήνα προ έτους (1976), και η επιτακτική εθνική ανάγκη και στρατηγική σκοπιμότητα τής εκτός ΝΑΤΟ Ελλάδος να εξισορροπήσει τόν Τουρκικό επεκτατισμό διά τού ανοίγματός της στα Βαλκάνια, δεν είχαν περισπάσει τήν προσοχή τής Ελληνικής κυβέρνησης και τής Ελληνικής αντιπροσωπείας στη Διάσκεψη τού ΟΗΕ, όσο ο Τίτο ήλπιζε, μακριά δηλαδή από τήν αλυτρωτική ιδεολογία τών Γιουγκοσλάβων περί «Μακεδονικής γλώσσας».

Απεναντίας, λόγω τής επαγρύπνησης τής Ελληνικής κυβέρνησης όσον αφορά στη «Μακεδονική γλώσσα», ανεξάρτητα από τίς αντιξοές εξελίξεις και μείζονες προκλήσεις σε άλλα εθνικά θέματα τότε (Κυπριακό, Αιγαίο, ένταξη στην Ε.Ο.Κ.), η τυπικώς *γλωσσολογική* αλλά ουσιαστικώς *διπλωματική* απόπειρα τής Γιουγκοσλαβίας και τής Αυστρίας να «περάσουν» τόν επίμαχο όρο «Μακεδονική γλώσσα», και μάλιστα ως «Εθνική γλώσσα», κουτοπονήρως από τό «παράθυρο» τού μεταγραμματισμού, ήτοι ως ρητή διατύπωση στην επίσημη Έκθεση (Report) τού Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη τό 1977, απέτυχε. Και απέτυχε ολοσχερώς.

4. Άνευ γνώμης ο Ο.Η.Ε.

Επιπροσθέτως, δι' εκείνης τής Διάσκεψης στην Αθήνα τό 1977, ο Ο.Η.Ε. δεν «ανεγνώρισε» κάποια «Μακεδονική γλώσσα», ούτε καμία άλλη γλώσσα, ούτε κάποια «*χώρα, περιφέρεια, πόλη ή περιοχή*», όπως π.χ. τήν τότε «Σοσιαλιστική Δημοκρατία τής Μακεδονίας» (Socialist Republic of Macedonia)—μετέπειτα (1993) επονομασθείσα αλλά όχι ονομασθείσα με τό προσωρινό προσωνύμιο και όχι όνομα (appellation, not a name) «f.Y.R.O.M.»—ούτε «ανεγνώρισε» ο Ο.Η.Ε. τήν πολιτική ή διοικητική «*εξουσία*» (authorities) σε οποιαδήποτε «*χώρα, περιφέρεια, πόλη ή περιοχή*», ούτε προέβη σε «*οριοθέτηση τών συνόρων και ορίων της*», ούτε στιδήποτε άλλο. Και όχι μόνον ο Ο.Η.Ε. δεν «ανεγνώρισε» τίποτα απολύτως δι' εκείνου τού Συνεδρίου στην Αθήνα τό 1977, αλλά μάλιστα ο Ο.Η.Ε. δεν διετύπωσε τότε ούτε καν «*κάποια γνώμη, οποιαδήποτε*» για στιδήποτε σε εκείνη τήν Διάσκεψη, όπως δηλώνει ο ίδιος ο Ο.Η.Ε. ρητώς, σαφώς, απεριφράστως και εγγράφως στην αρχή εκατέρου τών δύο τόμων τών Πρακτικών τής Διάσκεψης, ήτοι στη «ΣΗΜΕΙΩΣΗ» (NOTE) στην αρχή τού **α' τόμου** (σελίδα ii), όπως επίσης και στο «ΠΡΟΟΙΜΙΟ» (PREFACE) στην αρχή τού **β' τόμου** (σελίδα ii), επί λέξει ως εξής:

“ Οι χρησιμοποιούμενοι προσδιορισμοί και η παρουσίαση τού υλικού σε αυτή τήν έκδοση **δεν** υποδηλώνουν τήν διατύπωση **κάποιας γνώμης, οποιασδήποτε**, από τήν πλευρά τής **Γραμματείας (Secretariat)** τών **Ηνωμένων Εθνών**, όσον αφορά στη νομική υπόσταση οποιασδήποτε χώρας, περιφέρειας, πόλεως ή περιοχής, ή τής (πολιτικής-διοικητικής) εξουσίας της, ή όσον αφορά στην οριοθέτηση τών συνόρων και ορίων της.”

(The designations employed and the presentation of the material in this publication do **not** imply the expression of **any opinion whatsoever** on the part of the **Secretariat of the United Nations** concerning the legal status of any country, territory, city or area or of its authorities, or concerning the delimitation of its frontiers or boundaries.)

Προς αποφυγή δε αμφισημίας, μεταξύ άλλων, όσον αφορά στον ρόλο τής Γραμματείας (Secretariat) τού Ο.Η.Ε. στη Διάσκεψη, στο ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ τού **α΄ τόμου** (ANEX ΙΙΙ, ch. ΙV, σελίδα 60) ορίζεται ρητώς και σαφώς ότι «ο Εκτελεστικός Γραμματέας τού Συνεδρίου είναι διορισμένος από τόν Γενικό Γραμματέα τών Ηνωμένων Εθνών και θα ενεργεί υπό αυτή τήν ιδιότητα σε όλες τές συνόδους τού Συνεδρίου» (The Executive Secretary of the Conference appointed by the Secretary General of the United Nations shall act in that capacity in all meetings of the Conference). Επομένως, η μη-διατύπωση ούτε καν «κάποιας γνώμης, οποιασδήποτε», πολλώ δε μάλλον «αναγνώρισης» για ο,τιδήποτε, στους δύο τόμους τού Συνεδρίου εκπορεύεται δεσμευτικώς από τό ύψιστο επίπεδο τής ιεραρχίας τού Ο.Η.Ε., ήτοι από τόν **Γενικό Γραμματέα τών Ηνωμένων Εθνών**.

Συγκεφαλαιωτικά, όχι μόνον ο Ο.Η.Ε. (είτε διά τού Εκτελεστικού Γραμματέως τού Συνεδρίου, είτε διά τού Γενικού Γραμματέως τών Ηνωμένων Εθνών, πολλώ δε μάλλον διά τής Γενικής Συνελεύσεως ή και τού... Συμβουλίου Ασφαλείας τού ΟΗΕ) δεν αναγνώρισε κάποια γλώσσα ως «Μακεδονική» σε εκείνη τήν Διάσκεψη, αλλά ούτε καν «κάποια γνώμη, οποιαδήποτε» διετύπωσε, ούτε καν αναφορά σε τέτοια «Μακεδονική γλώσσα» συμπεριέλαβε, έστω και εν παρόδω, στη μία και μοναδική επίσημη Έκθεση τού Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη, ήτοι στο κείμενο τού *σύμφωνα με τό διεθνές δίκαιο* μοναδικού δεσμευτικού τόμου (τού **α΄ τόμου**) τών Πρακτικών τής Διάσκεψης.

5. Πρωτεργάτες τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977

Για τήν Ιστορία, αξίζει να μνημονευθεί ότι εκείνη η εθνική επιτυχία οφείλεται σε ευπατρίδες ακαδημαϊκούς, επιστήμονες και πολιτικούς που εξεπροσώπησαν τότε επαξίως τήν Ελλάδα και προήσπισαν τά Ελληνικά συμφέροντα.

Μεταξύ εκείνων ήσαν ο **Λ. Ν. Μαυρίδης**, που εξελέγη Πρόεδρος τής Διάσκεψης, ο ειδικός συνεργάτης τού Υπουργείου Εξωτερικών για βαλκανικά θέματα και συγγραφέας Βαλκανιολόγος Δρ. **Ευάγγελος Κωφός**, και ο τακτικός Καθηγητής Γλωσσολογίας τού ΕΚΠΑ **Γεώργιος**

Δ. Μπαμπινιώτης³ ο οποίος αν και νεαρός, 38ετής (**Εξώφυλλο**, δεξιά), και σχετικά άπειρος τότε σε επικοινωνιακό επίπεδο (είχε διορισθεί στην έδρα τής Γλωσσολογίας τής Φιλοσοφικής Σχολής τού ΕΚΠΑ μόλις προ Ζετίας, τό 1974) επωμίσθη αίφνης ένα δυσανάλογα περίπλοκο έργο υψίστης εθνικής σημασίας στη Διάσκεψη: Δι' επιστημονικών επιχειρημάτων και ακαδημαϊκής μεθοδολογίας εκλήθη να συμβάλει θετικά στη συνειδητή και συστηματική επικέντρωση τών Συνέδρων στο μοναδικό θέμα τής Διάσκεψης, η οποία αφορούσε μόνο στον μεταγραμματισμό *χαρακτήρων* (characters) στη Λατινική, και όχι σε άλλα ευρύτερα θέματα ιδιωμάτων, διαλέκτων, γλωσσών, χωρών, εθνών κ.τ.λ. Δι' εκείνης δε τής θεματικής επικέντρωσης, καθίστατο εφικτή η αντιμετώπιση και πλήρης εξουδετέρωση τών μεθοδούσεων τού Γιουγκοσλαβο-Αυστριακού άξονα στη Διάσκεψη, χωρίς να προκληθούν προβλήματα στις Ελληνο-Γιουγκοσλαβικές σχέσεις. Τήν Ελληνική Κυβέρνηση εξεπροσώπησε ο Υπουργός Πολιτισμού **Κωνσταντίνος Τρυπάνης**—όχι ο Υπουργός Εξωτερικών, ούτε και επισήμως τό Υπουργείο Εξωτερικών, δηλαδή τακτικά μέλη τού Διπλωματικού Σώματος τής Ελλάδος δεν συμμετείχαν στη Διάσκεψη—επί Κυβερνήσεως **Κωνσταντίνου Καραμανλή**.

Ειδικά δε τό έργο τού προεδρεύσαντος Λ. Ν. Μαυρίδη, ήταν ιδιαιτέρως ευαίσθητο και απαιτούσε περίτεχνους χειρισμούς επί 4 χρόνια (1977-1981), διότι οι δύο «επιτιθέμενες» χώρες (Γιουγκοσλαβία, Αυστρία) έπρεπε μεν να αποτύχουν στην ως άνω απόπειρά τους κατά τής Ελλάδος και τής Βουλγαρίας, αλλά χωρίς όμως να προσβληθούν, δεδομένου ότι η Ελλάδα ήταν η φιλοξενούσα χώρα (host country) τής Διάσκεψης και επίσης δεν είχε περιθώρια, σε επίπεδο εθνικής ασφαλείας, να ανασχεθή τό άνοιγμα Καραμανλή προς τά Βαλκάνια.

³ Ο **Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης** είναι ομ. Καθηγητής Γλωσσολογίας και πρ. Πρύτανης τού Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών (ΕΚΠΑ). Διετέλεσε υπουργός Παιδείας τό 2012. Τήν δε 31^η Μαΐου 2015, Κυριακή τής Πεντηκοστής, σε πανηγυρική λειτουργική σύναξη εις τόν Πάνσεπτον Πατριαρχικόν Ναόν τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τού Τροπαιοφόρου στην Κωνσταντινούπολη, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος απένειμε εις τόν καθηγητή Μπαμπινιώτη, «**ως νέον Διδάσκαλον τού Γένους**», «τό τής Αγίας τού Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας Οφθίκιον τού **Άρχοντος Διδασκάλου τού Γένους**».

Αρχιεκδότης (Editor-in-Chief) δε των Πρακτικών τής Διάσκεψης είχε εκλεγεί ο **J. Breu** τής Αυστρίας, δηλαδή μίας από τις δύο χώρες του Γιουγκοσλαβο-Αυστριακού άξονα τό 1977-1981 όσον αφορά στη «Μακεδονική γλώσσα». Επαφίετο επομένως στην επί 4ετία υψηλή εποπτεία του προεδρευόντος Λ. Ν. Μαυρίδη, ώστε η τελική μορφή των δίτομων Πρακτικών τής Διάσκεψης, και ειδικά τής Έκθεσης (Report) του Ο.Η.Ε. για τήν Διάσκεψη (α' τόμος) να προσελάμβανε τελική μορφή που συνάδει με τά πάγια ιστορικά και πολιτισμικά δικαιώματα τής Ελλάδος και τής Βουλγαρίας και όχι με τούς αλυτρωτικούς τυχοδιωκτισμούς τής Γιουγκοσλαβίας, όπερ και εγένετο.

6. «Ξεμπρόστιασμα» Τιτοϊκών μεθοδεύσεων

Η νίκη δε τής Ελληνικής Αντιπροσωπείας στη Διάσκεψη του Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977, προσέλαβε διαστάσεις θριάμβου, διότι ο Ο.Η.Ε., στην Έκθεσή του για τήν Διάσκεψη, «ξεμπρόστιασε» τις κατά Ελλάδος και Βουλγαρίας σχεδόν γελοίες μηχανεύσεις του Τίτο περί δήθεν αυτογενούς, αυτοτελούς και αυτοδυνάμου «Μακεδονικής γλώσσας». Συγκεκριμένα, στον αναφερθέντα πίνακα (Έκθ. 6) που συμπεριελήφθη ως Προσάρτημα (Annex) στην Έκθεση (Report) τής Διάσκεψης, εμφανίζονται κατ' αντιπαράθεση σε 33 αριθμημένες γραμμές (στήλη 1) και 4 στήλες, τά αλφαβητάρια αφ' ενός των Κυριλλοσερβοκροατικών χαρακτήρων (Cyrillic characters - Serbo-Croatian) στη δεύτερη στήλη, και αφ' ετέρου των Κυριλλομακεδονικών χαρακτήρων (Cyrillic characters - Macedonian) στην τρίτη στήλη. Από οπτική αντιπαράθεση των δύο αλφαβητικών συνόλων καθίσταται αμέσως προφανές, ακόμη και σε μαθητές α' δημοτικού, ότι τά δύο σύνολα σχεδόν ταυτίζονται. Από τούς 31 Κυριλλομακεδονικούς χαρακτήρες, οι 28 χαρακτήρες είναι ταυτόσημοι με τούς αντιστοίχους Κυριλλοσερβοκροατικούς, δηλαδή μόνον τρεις (3) είναι οι χαρακτήρες (γραμμές 7, 11 και 26) που περιέχονται στην τρίτη στήλη (Cyrillic characters - Macedonian) χωρίς να περιέχονται στη δεύτερη στήλη (Cyrillic characters - Serbo-Croatian).

Επομένως, από αυτόν τόν επίσημο πίνακα (Έκθ. 6) του Ο.Η.Ε. καταδεικνύεται ότι η από τόν Τίτο επί τρεις δεκαετίες (1946-1977) εφαρμοσθείσα γλωσσολογική μηχανολογία (linguistic engineering)

δεν είχε καταφέρει τίποτα περισσότερο παρά να επιβεβαιώσει την κατηγοριοποίηση της «Μακεδονικής γλώσσας» στη γλωσσολογική ομάδα των Σλαβικών γλωσσών, που απολύτως ουδεμία σχέση έχουν με την αρχαία Μακεδονία και τον Μέγα Αλέξανδρο.

7. Ύβρις κατά λογίων τροπαιοφόρων

Πέραν των γελοιοτήτων περί δήθεν αναγνώρισης της «μακεδονικής γλώσσας» από δήθεν την Ελλάδα και τον ΟΗΕ τό 1977, τίς οποίες άναυδοι οι Έλληνες άκουγαν να διατυπώνονται τό 2018-2019 από κυβερνητικούς παράγοντες, από εμπερίστατους δημοσιογράφους συστημικών Μ.Μ.Ε., αλλά και επίσημα από τού βήματος της Βουλής των Ελλήνων στις 24-1-2019,⁴ οι απεργασθέντες την «Συμφωνία των Πρεσπών» διολίσθησαν έτι περαιτέρω στην ατραπό της Ύβρεως,⁵

⁴ Είναι γνωστό στη δημόσια κοινή γνώμη τό ανιστόρητο πολιτικό ψεύδος ότι (δήθεν) “από τό 1977 ... αποδεχτήκαμε τήν πρόταση τής Γιουγκοσλαβίας, να ορισθεί επίσημη γλώσσα η Μακεδονική” (Ν. Κοτζιάς, 6-6-2018), και συγκεκριμένα ότι (δήθεν) «το 1977 στο πλαίσιο συνεδρίου του ΟΗΕ η Ελλάδα αναγνώρισε τη “Μακεδονική γλώσσα”» (Π. Κουρουμπλής, 3-6-2018), και μάλιστα ότι (δήθεν) τότε, τό 1977, η “Μακεδονική γλώσσα” (δήθεν) “αναγνωρίσθηκε” όχι μόνον (δήθεν) από τήν Ελλάδα αλλά και (δήθεν) από τίς “χώρες του ΟΗΕ, ανάμεσά τους και η Ελλάδα”, οι οποίες (δήθεν) “έχουν αποδεχτεί τήν ύπαρξη τής μακεδονικής γλώσσας”, και επομένως ότι (δήθεν) τό “θέμα αυτό έχει κλείσει εδώ και πάνω από 40 χρόνια” (Ν. Σβέρκος, *Εφημερίδα των Συντακτών*, 31-1-2018). Ως επιστέγασμα δε τής ψευδολογίας, “Μας λέτε ότι εκχωρήσαμε τη γλώσσα, παρ ά τό γεγονός ότι μάλλον δικές σας κυβερνήσεις [τού κόμματος Νέα Δημοκρατία] τό έκαναν αυτό στη διάσκεψη τού ΟΗΕ για τήν τυποποίηση των γεωγραφικών ονομάτων που έλαβε χώρα στην Αθήνα τό ’77” (Τσίπρας, Βουλή των Ελλήνων, 24-1-2019).

⁵ Οι λέξεις Ύβρις και υβριστική χρησιμοποιούνται ενταύθα εν τη αρχαία τους εννοία. Περί τής εννοίας τού μέτρου και των επιπτώσεων τής ύβρεως (ακραία απόκλιση από τό μέτρο) στην πολιτική και γεωπολιτική αρένα, ιδέ:

John D. Pappas, “The Concept of Measure and the Criterion of Sustainability,” *The St. John’s Review* (Fall 2014: Annapolis, MD, U.S.A.), 56.1: 74-94:
http://www.academia.edu/29332856/The_Concept_of_Measure_and_the_Criterion_of_Sustainability_The_St_Johns_Review

[έκδ. στην Ελληνική: “Η Έννοια τού Μέτρου και τό Κριτήριο τής Βιωσιμότητας”].

καθυβρίζοντες, και μάλιστα από τού βήματος τής Βουλής τών Ελλήνων, λογίους και γλωσσολόγους (δηλαδή πρωτίστως τόν ομ. Καθηγητή Γλωσσολογίας Γ. Δ. Μπαμπινιώτη) που ανέδειξαν και τεκμηρίωσαν με αδιάσειστα στοιχεία τήν επιστημονική αλήθεια περί τής ψευδεπίγραφης «Μακεδονικής γλώσσας», χαρακτηρίζοντάς τους ως “υποτιθέμενους λόγιους και γλωσσολόγους” που (δήθεν) είναι «επιστημονικά αναξιοπρεπείς» διότι, λέει, με τό (δήθεν «υποτιθέμενο») επιστημονικό τους έργο έχουν στείλει “στον κάλαθο των αχρήστων και την επιστημονική τους αξιοπρέπεια αλλά και τον ορθό λόγο” (Τσίπρας, Βουλή τών Ελλήνων, 24-1-2019).⁶

⁶ Μετά τήν κατάρρευση τής συστημικής ψευδολογίας περί δήθεν αναγνώρισης τής «Μακεδονικής γλώσσας» από τόν ΟΗΕ και τήν Ελλάδα τό 1977, οι απεργασθέντες τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών», ανεζήτησαν πυρετωδώς άλλα στοιχεία περί μιας κάποιας «αναγνώρισης» τής δήθεν «Μακεδονικής γλώσσας» τουλάχιστον από τήν Ελλάδα στο παρελθόν (αφού ο Ο.Η.Ε. προφανώς δεν τούς προέκυψε). Προς στιγμήν μάλιστα νόμισαν (αφού μωραίνει ο Κύριος όν βούλεται απωλέσαι) ότι ανακάλυψαν, ως σανίδα σωτηρίας, μία (δήθεν) από τά τέλη τής δεκαετίας τού 1950 (δήθεν) «αναγνώριση» (δήθεν) από τήν Ελλάδα, και μάλιστα (δήθεν) από τόν τότε υπουργό Εξωτερικών Ελλάδος Ευάγγελο Αβέρωφ-Τοσίτσα, σχετικά με «την ύπαρξη μακεδονικής γλώσσας από το 1959». Συγκεκριμένα, σε μία συζήτηση που είχε γίνει στην Επιτροπή Νομοθετικής Εξουσιοδότησης τής Βουλής τών Ελλήνων στις 17 Σεπτεμβρίου 1959, με θέμα τήν κύρωση συμφωνίας περί μεθοριακής επικοινωνίας μεταξύ τού Βασιλείου τής Ελλάδος και τής Λαϊκής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας τής Γιουγκοσλαβίας, ο τότε υπουργός Εξωτερικών τής Ελλάδος Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας είτε μεταξύ άλλων τά εξής: “Ενα τρίτον σημείον, τό οποίο θα προτιμούσα να μην αναφέρω, αλλά επειδή εθίγη δεν νομίζω ότι πρέπει να αφήσω αναπάντητον, είναι τό περίφημο θέμα τής γλώσσας... Εις τήν ελληνικήν Μακεδονίαν δεν ομιλείται η «μακεδονική γλώσσα» η οποία ομιλείται εις τά Σκόπια και έχει και γραμματικήν και συντακτικόν, ομιλείται ένα τοπικόν ιδίωμα τό οποίο δεν έχει καμμίαν σχέσιν με τήν «μακεδονικήν γλώσσαν».” Οι δύο ρητές αναφορές τού Αβέρωφ στη «μακεδονικήν γλώσσαν» τίθενται ευλόγως, ως έδει, εντός εισαγωγικών («μακεδονικήν γλώσσαν», ΟΧΙ μακεδονικήν γλώσσαν άνευ εισαγωγικών) κατ' εννοιολογικώς επακριβή αντιστοιχίση μεταξύ γραπτού και προφορικού λόγου, διότι ο ίδιος ο Αβέρωφ διευκρίνισε ρητά και αμέσως στη συνέχεια ότι κάνει χρήση, λέγοντας «μακεδονική γλώσσα», τής επίσημης συνταγματικής ορολογίας τής τότε Γιουγκοσλαβίας περί τής Βουλγαροσερβικής γλώσσας που ομιλείτο στο νότιο ομόσπονδο τμήμα τής χώρας (Τασούλας,

8. Ακυρότητα τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών»

Η Ύβρις όμως επιφέρει τήν Νέμεσι, προς αποκατάσταση τής δικαιοσύνης, τής λογικής και τής ισορροπίας. Και η Νέμεσις, η αχίλλειος πτέρνα τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών», ενυπάρχει και ελλοχεύει στο ίδιο τό κείμενό της και συγκεκριμένα στο άρθρο 1.3, εδάφιο (c), όπου ορίζεται ως «Μακεδονική γλώσσα» (“Macedonian language”) μια... *ανύπαρκτη* γλώσσα, στη μεν *Αγγλική* ως εξής:

“ c) The official language of the Second Party shall be the ‘Macedonian language’, as recognised by the Third UN Conference on the Standardization of Geographical Names, held in Athens in 1977, and described in Article 7(3) and (4) of this Agreement.”

Καθημερινή 18-6-2015) προς αποφυγή ασαφείας ή αμφισημίας. Ισοδυνάμως δηλαδή, ο Αβέρωφ θα μπορούσε κάλλιστα να είχε παραλείψει ακόμη και τήν (*δίκην εισαγωγικών*) ειδική διευκρίνησή του, προσθέτοντας εναλλακτικά στη «μακεδονική γλώσσα» τήν μετοχή *αποκαλουμένη ή επονομαζομένη* ως επιθετικό προσδιορισμό, οπότε δεν θα χρειαζόταν ούτε καν η ρητή διευκρίνησή του. Ορθώς δε ο Αβέρωφ επεσήμανε ότι η γλώσσα οποία ομιλείται εις τά Σκόπια έχει «και γραμματικήν και συντακτικόν». Διότι γραμματική και συντακτικό έχουν και η Βουλγαρική και η Σερβική και επομένως και η Βουλγαροσερβική που ομιλείτο τότε στο νότιο ομόσπονδο τμήμα τής χώρας, τό οποίο από τό 1946 ο Τίτο τό είχε μετονομάσει από «Μπανόβινα τού Βαρδάρη» (Vardar Banovina) σε «Λαϊκή Δημοκρατία τής Μακεδονίας» (People's Republic of Macedonia) εντεταγμένη στη «Λαϊκή Ομοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γιουγκοσλαβίας» (the People's Federal Republic of Yugoslavia). Εν τούτοις, οι απεργασθέντες τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών» διαστρέβλωσαν εκείνη τήν υψίστης εθνικής σκοπιμότητας δήλωση τού Αβέρωφ, απαλείφοντας τά εισαγωγικά από τήν φράση «μακεδονική γλώσσα», παραλείποντας δηλαδή κουτοπονήρως να αναφέρουν τήν επακόλουθη διευκρινιστική του δήλωση περί εκείνης τής φράσεως. Δηλαδή ανέφεραν εκείνη τήν δήλωση από τού βήματος τής Βουλής τών Ελλήνων και τήν δημοσίευσαν αποσπασματικά, εκτός εννοιολογικού και θεματικού πλαισίου, κατ' εφαρμογή τού Ναζιστικού (Γκαϊμπελικού) προτύπου τής *μισής αληθείας* (Αυγή, 25-1-2019) —ωσάν δηλαδή ο Αβέρωφ να είχε δήθεν πει *μακεδονική γλώσσα* (σκέτο, χωρίς εισαγωγικά, ήτοι χωρίς επακόλουθη διευκρινιστική δήλωση—ως ψευδοαπόδειξη ότι δήθεν δι' αυτής ο «Αβέρωφ, με την ιδιότητα του Υπουργού Εξωτερικών... αναγνωρίζει την ύπαρξη μακεδονικής γλώσσας» (Τσίπρας, Βουλή τών Ελλήνων, 24-1-2019).

Στη δε **Ελληνική** ως εξής:

“ γ) Η επίσημη γλώσσα του Δεύτερου Μέρους θα είναι η «Μακεδονική γλώσσα», όπως αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977, και περιγράφεται στο Άρθρο 7 (3) και (4) τής παρούσας Συμφωνίας.”

Δεδομένου όμως ότι, υπό τό πρίσμα τής παραπάνω ανάλυσης, ουδεμία απολύτως γλώσσα γενικώς και ουδεμία «Μακεδονική γλώσσα» (“Macedonian language”) ειδικώς «αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977», τό εν λόγω εδάφιο (1.3.c) τής «Συμφωνίας των Πρεσπών» προσδιορίζει ασαφώς και ψευδώς ως «Μακεδονική γλώσσα» (“Macedonian language”) μια ανύπαρκτη γλώσσα, ήτοι επί τη βάσει ενός ψευδούς γεγονότος παρισταμένου εν γνώσει⁷ ως δήθεν αληθούς, ότι δηλαδή δήθεν στην «Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977» δήθεν αναγνωρίστηκε κάποια, οποιαδήποτε, γλώσσα, και ειδικά μάλιστα κάποια... «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language).

Επομένως τό ως άνω εδάφιο παραβιάζει κατάφωρα δύο θεμελιώδεις αρχές τού Δικαίου, τήν αρχή τής *Σαφηνείας* (μη αμφισημίας, μη

⁷ Οι απεργασθέντες τήν «Συμφωνία των Πρεσπών» διατελούσαν—υπό τήν ποινική έννοια τού όρου—εν γνώσει τής ψευδολογίας περί (δήθεν) αναγνώρισης τής (δήθεν) «Μακεδονικής γλώσσας» από τόν Ο.Η.Ε. τό 1977, διότι αφενός είχαν δημοσιευθεί και αναδημοσιευθεί σε δεκάδες Μ.Μ.Ε. οι σχετικές διευκρινιστικές επισημάνσεις τού ομ. Καθηγητή Γλωσσολογίας και πρ. Πρύτανη τού ΕΚΠΑ Γ. Δ. Μπαμπινιώτη (Protagon, 1-6-2018, TA NEA, 5-6-2018, κ.ο.κ.), πρό τής υπογραφής τής «Συμφωνίας των Πρεσπών» (12-6-2018), και αφετέρου είχε δημοσιευθεί και αναδημοσιευθεί, ενάμισυ μήνα προ τής κύρωσης τής «Συμφωνίας των Πρεσπών» από τήν Βουλή των Ελλήνων (25-1-2019), διεξοδική και τεκμηριωμένη ανάλυση περί τού τί πράγματι συνέβη στη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών τό 1977 στην Αθήνα (John D. Pappas, “Η αλήθεια περί δήθεν αναγνώρισης της «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ» ΓΛΩΣΣΑΣ το 1977”, *Θέματα Ελληνικής Ιστορίας*, 12-12-2018). Ιδέ και Υποσημ. 14.

αοριστίας) και τήν αρχή τής *Αληθείας*, αφού δι' ενός χονδροειδούς και παραπειστικού ψεύδους ορίζεται ως «Μακεδονική γλώσσα» (Macedonian language) κάποια *ανύπαρκτη* γλώσσα ασαφώς, ψευδώς και αορίστως και μάλιστα κατά ένα παράλογο⁸ τρόπο. Συνδυαστικά δε αυτές οι δύο αρχές (Σαφήνεια και Αλήθεια) συναποτελούν τόν ακρογωνιαίο αξιακό λίθο επί τού οποίου εδράζεται η *Αυθεντία τής Δικαιοσύνης*, είτε σε επίπεδο εθνικού δικαίου είτε σε επίπεδο διεθνούς δικαίου. Δεδομένου δε ότι τό εν λόγω εδάφιο είναι ουσιώδες, και μάλιστα με *θεμελιώδη* σημασία—αφού η Μακεδονική γλώσσα είναι ένα από τά τρία μείζονα διακυβεύματα τά οποία η «Συμφωνία τών Πρεσπών» δήθεν «διαρρυθμίζει» (settles), και μάλιστα δήθεν οριστικά και «αμετάκλητα» (irrevocably)—αυτή η εξωπραγματική Συμφωνία τελεί υπό αίρεση και σε κάθε περίπτωση δεν παράγει δίκαιο, ήτοι δεν έχει έννομες συνέπειες: Μπορεί να καταγγελθεί από εκάτερο τών συμβαλλομένων μερών οποτεδήποτε και μονομερώς στο μέλλον ως

⁸ Ο προπαγανδιστικός παραλογισμός τών απεργασθέντων τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών» εμφανίζεται να μὴν έχει όρια ευπρέπειας και αισχύνης τό 2018. Ενδεικτικά, βλέποντας πλέον τήν επιχειρηματολογία τους περί τής δήθεν «μακεδονικής γλώσσας» να καταρρέει σε όλα τά επίπεδα, κατέφυγαν τότε σε ανόητα (και νομικώς ανυπόστατα) επινοήματα περί... «de facto αναγνώρισης», επειδή έτσι τού είπε ή έγραψε, λέει, μια... υπάλληλος τού Ο.Η.Ε.: Όπως δημοσιεύθηκε στον Τύπο, «Ο κ. Κοτζιάς υποστηρίζει ότι η ένταξη τής «μακεδονικής γλώσσας» στους καταλόγους του ΟΗΕ οδήγησε σε de facto αναγνώρισή της, προσθέτοντας μάλιστα πως η Ελλάδα έθεσε τό εν λόγω ζήτημα στον Οργανισμό τό 2010 για να λάβει απάντηση πως τό θέμα έχει ήδη διευθετηθεί» (Protagon 6-6-2018). Επίσης, «Ο Νίκος Κοτζιάς σημείωσε πως τό 2010, «όταν καλοί διπλωμάτες έθεσαν για πρώτη φορά τό θέμα τής γλώσσας—ότι δεν μπορεί να μείνει έτσι— απάντησε η γνωστή σε όλους μας και σας κυρία Σπέχαρ [σ.σ. τότε γραμματέας τής Νοτιοανατολικής Ευρώπης στον ΟΗΕ]: "Τι ζητάτε τώρα να προσαρμόσουμε τίς αλλαγές, 40 χρόνια ουδείς ζήτησε οτιδήποτε". Αυτά υπάρχουν γραπτά» (Εφημερίδα τών Συντακτών, 31-1-2018).

Τά σχόλια εδώ περιπετεύουν προκειμένου, αν μη τι άλλο, τό παρόν άρθρο να διατηρήσει κάποια σοβαρότητα, δεδομένου ότι οι διεθνείς διακρατικές και γεωπολιτικές σχέσεις, στο πλαίσιο μάλιστα τού Ο.Η.Ε., ούτε καθορίζονται ούτε εξελίσσονται... «καφενειακώς» από τό τί... λέει ο ένας ή ο άλλος... υπάλληλος τού Ο.Η.Ε., όταν ο **Γενικός Γραμματέας τού Ο.Η.Ε.** έχει τοποθετηθεί ρητώς, σαφώς και **εγγράφως** επί τού θέματος (Κεφ. 4).

θεμελιωδώς ακυρώσιμη, ως ερειδομένη επί ψευδών, αοριστιών και ασαφειών, ήτοι επί παραπλανητικών ψευδοϊστορικών στοιχείων.

9. Νομική και διεθνοπολιτική αλληλο-ομηρία.

Τό εύλογο ερώτημα, που ανακύπτει επομένως, είναι: «Ποιός τήν έφερε σε ποιόν;». Ποιός είναι ο πολιτικός «ιθύνων νους» ή διοικητικός παράγων, και ποιιάς χώρας, που συνέλαβε τήν *πρωταρχική* ιδέα για τόν εν λόγω παραπειστικό ορισμό περί (ανυπάρκτου) «Μακεδονικής γλώσσας» και για τήν ρητή υπεισαγωγή αυτού τού ψευδοϊστοριογραφικού ορισμού της κατά παράλογο τρόπο στο κείμενο τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών»;

- Μήπως ήταν ιδέα τού τότε Υπουργού Εξωτερικών τής Ελλάδος, ώστε να θέσει τήν «Μακεδονική γλώσσα» και τά εννοιολογικώς, νομικώς και πολιτικώς συναρτώμενα δύο άλλα διακυβεύματα («Μακεδονική εθνικότητα» και «Βόρεια Μακεδονία») σε κατάσταση νομικής και διεθνοπολιτικής ομηρίας από τήν Ελλάδα, δεδομένης τής νομικής *a priori* δυνατότητας κάθε μετέπειτα ελληνικής κυβέρνησης να καταγγείλει αμέσως, μονομερώς και εν συνόλω τήν Συμφωνία, ή έστω να ζητήσει και επισπεύσει τήν τροποποίησή της όσον αφορά στο επίμαχο άρθρο 1.3;
- Ή μήπως ήταν ιδέα τού τότε Υπουργού Εξωτερικών τής «πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας τής Μακεδονίας» (*fYROM*), ώστε να θέσει τήν Ελλάδα σε κατάσταση νομικής ομηρίας από τήν «Βόρεια Μακεδονία», δεδομένης τής κατά νομική και λογική αντιστοιχία νομικής *a priori* δυνατότητας κάθε μετέπειτα κυβέρνησης τής «Βόρειας Μακεδονίας» και μελλοντικά ίσως «Μακεδονίας» (σκέτης), να καταγγείλει επίσης αμέσως, μονομερώς και εν συνόλω τήν Συμφωνία ως προδήλως άκυρη, ήτοι μη-δεσμευτική για τήν τότε *fYROM*, που στο μεταξύ όμως κατόρθωσε, δι' εκείνης ακριβώς τής Συμφωνίας, να ενταχθεί στο NATO;
- Ή μήπως εκείνος ο ορισμός είναι αποτέλεσμα άτυπης συνεννόησης (*collusion*), ή και μεθοδευθείσης συμπαιγνίας και τών δύο εμπλεκομένων υπουργών Εξωτερικών (Ελλάδος και *fYROM*) προς πολιτική

παραπλάνηση του εκλεκτορικού σώματος αμφοτέρων τών χωρών και κατά πολιτική επακολογία προς παραπειστική εκμείωση της κυρώσεως της Συμφωνίας από «κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους» εκατέρας χώρας;

- Ή μήπως εξ υπαρχής εκείνος ο ορισμός είναι αποτέλεσμα «συνταγματικής-κοινοβουλευτικής μηχανολογίας» (constitutional engineering) που εφηρμόσθη ή μάλλον επεβλήθη στους δύο λαούς, Ελλάδος και *YROM*, από τις Δυτικές Δυνάμεις εσπευσμένα και χονδροειδώς (άνευ προσχημάτων νομιμότητας) για λόγους γεωπολιτικής σκοπιμότητας, προκειμένου ενταχθεί εσπευσμένα η τότε *YROM* στο NATO ώστε να αναχαιτισθεί η περαιτέρω διείδυση της (Ορθόδοξου) Ρωσίας στα (Ορθόδοξα) Βαλκάνια;

Γεγονός είναι ότι ο τότε Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος ανέλαβε τόν προπαγανδιστικό ρόλο του διαπρύσιου κήρυκα και διακινητή του πολιτικού ψεύδους περί δήθεν αναγνώρισης της «μακεδονικής γλώσσας» από τόν ΟΗΕ τό 1977. Αυτό τό ιστορικά καταγεγραμμένο γεγονός όμως δεν αποδεικνύει αφ' εαυτού (ipso facto) ότι η αρχική ιδέα εκπορεύθηκε από τήν Ελλάδα. Σαφής και οριστική απάντηση σε αυτά τά εύλογα ερωτήματα θα δοθεί στο μέλλον μόνον όταν και εάν αποχαρκτηρισθούν (declassified) τά εν τω παρόντι απόρρητα έγγραφα τών σχετικών εισηγήσεων στα υπουργεία Εξωτερικών τών δύο άμεσα εμπλεκόμενων χωρών (τής Ελλάδος και τής τότε *YROM*), όπως επίσης τής Βουλγαρίας και τών Η.Π.Α., ή όταν επισυμβούν δραστικά γεγονότα (game changers) στις σχέσεις τών δύο χωρών, π.χ. όταν και εάν μία από τς δύο χώρες αναδειχθή *επισπεύδουσα* σε τυχόν διαδικασία τροποποίησης ή και ακύρωσης εκείνης τής νομικώς έωλης ή και λογικώς εξωφρενικής Συμφωνίας.

10. Η Βουλγαρία γνωρίζει και ανθίσταται.

Στο μεταξύ, η Βουλγαρία, έχοντας ήδη «πιάσει τόν ταύρο από τά κέρατα» (the bull from the horns), δηλαδή με στέρα νομική έδραση όσον αφορά στον ως άνω θεμελιώδη λόγο ακυρότητας τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών», άρχισε από τό 2020 να μπλοκάρει τήν διαδικασία

ένταξης τής «Βόρειας Μακεδονίας» στην Ευρωπαϊκή Ένωση—ωσάν η Βουλγαρία να έχει αναλάβει να «βγάλει» τό αλυτρωτικό «φίδι από τήν τρύπα»—για όσο χρόνο η «Βόρεια Μακεδονία» συνεχίζει να εμμένει στο ιδεολόγημα περί (ανυπάρκτου) «Μακεδονικής γλώσσας».

Αυτό που οι Βούλγαροι γνωρίζουν άριστα είναι ότι η αποκαλούμενη «Μακεδονική γλώσσα» είναι κατά τό πλείστον η δική τους γλώσσα, η Βουλγαρική: Τό γνωρίζουν βιωματικά διότι η Βουλγαρική και τό «μακεδονίτικο» ιδίωμά της (η Βουλγαροσερβική, αποκαλούμενη «Μακεδονική γλώσσα») είναι αμοιβαίως κατανοητές (mutually intelligible).⁹ Οι Βούλγαροι τής Σόφιας και οι ομόγλωσσοί τους τών Σκοπίων συνεννοούνται πλήρως μεταξύ τους (άνευ χρείας μεταφραστού) ομιλούντες στη μητρική τους γλώσσα (Βουλγαρική και Βουλγαροσερβική αντίστοιχα)—όπως συνεννοούνται πλήρως και επακριβώς μεταξύ τους οι Αθηναίοι με Σφακιανούς, Κυπρίους, Πελοποννησίους, Θεσσαλούς κ.τ.λ. (άνευ χρείας μεταφραστή) ομιλούντες άπαντες στη μητρική τους γλώσσα (Ελληνική)—ανεξάρτητα από τίς ιδιομορφίες στην τοπική προφορά και εν γένει στις τοπικές δομικές διαφορές στην εκφορά λόγου ενός εκάστου.¹⁰

⁹ Ο μεγάλος βαθμός κατά τόν οποίο η Βουλγαρική και τό «μακεδονίτικο» ιδίωμά της («Μακεδονική γλώσσα») είναι αμοιβαία κατανοητές (mutually intelligible), αναδεικνύεται από τούς αλγορίθμους αυτομάτων προγραμμάτων μετάφρασης, όπως προσομοιώνεται σε συγκεκριμένο μεταφραστικό πείραμα στο Παράρτημα (σσ. 50-57) τού παρόνος άρθρου. Επομένως, εν τοίς πράγμασι και σε εφαρμοσμένο τεχνικό (γλωσσολογικό-μεταφραστικό) επίπεδο, ο μεγάλος σύμμαχος τής Βουλγαρίας στην από τό 2020 δική της μάχη κατά τής ιδεοληψίας περί «Μακεδονικής γλώσσας» είναι ίσως τό διαδίκτυο και ειδικά η Google.

¹⁰ Από τό 1946, οι γλωσσολόγοι τού Τίτο επεδόθησαν σε μία συστηματική προσπάθεια εκσερβισμού τού Βουλγαρικής διαλέκτου που ομιλείτο στη νότια Γιουγκοσλαβία και μετατροπής τής διαλέκτου σε μια αυτόνομη, αυτοτελή και αυτοδύναμη γλώσσα («Μακεδονική γλώσσα») διά τής κωδικοποίησης, μεταξύ άλλων μεθόδων, σε λίγους συγκεκριμένους «κυριλλικού τύπου» χαρακτήρες διαφορών στην προφορά μεταξύ τών Σκοπιανών και τών ομογλώσσων τους σε όμορες χώρες (Σερβία, Βουλγαρία). Ενδεικτικά, τρεις χαρακτήρες τής «Μακεδονικής γλώσσας» (Εκθ. 6, στήλη 3: γραμμές 7, 11 και 26) δεν απαντώνται

Η σθεναρή αντίδραση τής Βουλγαρίας επομένως κατά τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών» όσον αφορά στην αποκαλουμένη «Μακεδονική γλώσσα» είναι και εύλογη και νομικώς βάσιμη σύμφωνα με τούς κανόνες τού Διεθνούς Δικαίου, ειδικά μάλιστα υπό τό πρίσμα τού νομικώς πάσχοντος (ανιστόρητου, παράλογου και ψευδούς) ορισμού τής «Μακεδονικής γλώσσας» στο άρθρο 1.3, εδάφιο (c) τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών», η οποία διατελεί πλέον υπό αναθεώρηση («συμβιβασμό») με επισπεύδουσα χώρα τήν Βουλγαρία (Κεφ. 12).

11. Η Ελλάδα εγνώριζε και προέβλεπε.

Από ιστοριογραφική δε άποψη, είναι ενδιαφέρον ότι η σθεναρή αντίδραση τής Βουλγαρίας στη «Συμφωνία τών Πρεσπών» όσον αφορά στην αποκαλουμένη «Μακεδονική γλώσσα» ήταν αναμενόμενη από τό πολιτικό προσωπικό τής Ελλάδος, όπως διαφαίνεται από σχετικές επισημάνσεις τού τότε αρχηγού τής αξιωματικής αντιπολίτευσης (Έκθ. 7) κατά τήν διαδικασία κύρωσης τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών» στη Βουλή τών Ελλήνων (Μητσοτάκης, Βουλή τών Ελλήνων, 24-1-2019):

“ Η αναγνώριση τής «μακεδονικής γλώσσας» συνοδεύεται και από τήν δήθεν ιστορία για προγενέστερη αναγνώρισή της τό 1977. Πρόκειται για διπλό ψέμα! Όχι μόνο γιατί εκείνη η Διάσκεψη τού ΟΗΕ αφορούσε στον μεταγραμματισμό κυριλλικών στοιχείων στο λατινικό αλφάβητο για λόγους τυποποίησης κυρίως τών επιγραφών. Ήταν, δηλαδή, απολύτως τεχνική, όπως έχει εξηγήσει και ο καθηγητής

συνέχεια κειμένου στη σελ. 36 →

ούτε στο Σερβο-Κροατικό αλφάβητο ούτε στο Βουλγαρικό αλφάβητο, ενώ επιπρόσθετοι άλλοι τρεις (Σερβοκροατικοί) χαρακτήρες τής «Μακεδονικής γλώσσας» (Έκθ. 6, στήλη 3: γραμμές 13, 16 και 19) δεν απαντώνται στο Βουλγαρικό αλφάβητο. Γενικά, «η γλώσσα τής τότε Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας τής Μακεδονίας έχει περάσει από τήν διαδικασία εσκερβισμού της, στην οποία επισήμως και με κρατική μέριμνα επί Τίτο υπεβλήθη η γλώσσα για να γίνει περισσότερο Γιουγκοσλαβική, δηλαδή σερβική, με μείωση τού βουλγαρικού στοιχείου για προφανείς πολιτικούς λόγους» (Γ. Δ. Μπαμπινιώτης, ΤΑ ΝΕΑ, 12-3-2019).

Έκθεμα 7

Ελληνική Βουλή 24-1-2019: Ο Κυριάκος Μητσοτάκης,
τότε αρχηγός τής αξιωματικής αντιπολίτευσης,
κατά τήν εισήγησή του περί τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών».

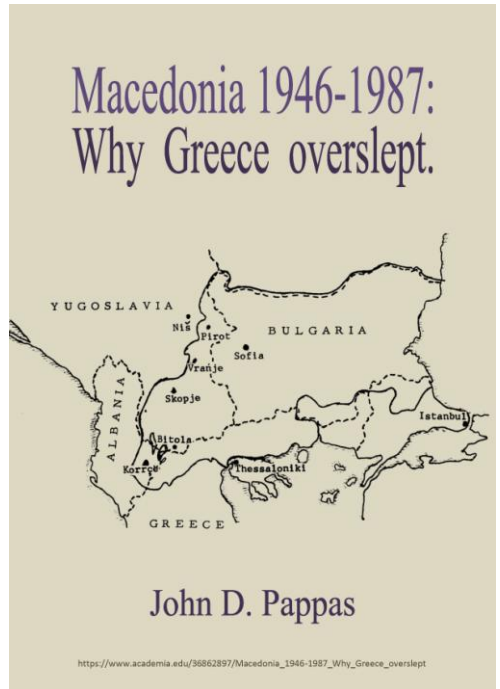
Έκθεμα 8

Washington, D.C. 5-11-2018: Η Υπουργός Εξωτερικών της Βουλγαρίας **Ekaterina Spasova Gecheva-Zaharieva** σε συνάντησή της με τον Υπουργό Εξωτερικών των Η.Π.Α. **Michael R. Pompeo**, πέντε μήνες μετά την υπογραφή της «Συμφωνίας των Πρεσπών» και δύομισι μήνες πριν την κύρωσή της από την Βουλή των Ελλήνων.

Έκθεμα 9

(https://www.academia.edu/37036942/Μακεδονία_1946_1987_Γιατί_η_Ελλάδα_αποκοιμήθηκε)

Έκθεμα 10

(https://www.academia.edu/36862897/Macedonia_1946-1987_Why_Greece_overslept)

MACEDONIA Made in USA

Από το
OXI
των Ελλήνων
το 2008...

...στο
YES
των προθύμων
το 2018.

JDP

Έκθεμα 11

(https://www.academia.edu/39858601/MACEDONIA_MADE_IN_USA_Από_το_OXI_των_Ελλήνων_το_2008..._στο_YES_των_προθύμων_το_2018)

Country/area name: from **Paeonia** to **Vardar Banovina** to **fyROM** and beyond.

PERIOD	NAME (actual, proposed)
before 4 th century BC	Paeonia
as of 4 th century BC	Macedon (northwestern part of_) or Land of Macedons (northwestern part of_)
as of 2 nd century BC	Macedonia Salutaris
as of 5 th century AC	Macedonia Thema (northwestern part of_)
as of 15 th century AC	Monastir
(also in 17-18 th cent.)	Rumelia (northwestern part of_) or Macedonia (northwestern part of_)
1903	Krushevo Republic
1903-1913	Macedonia (northwestern part of_)
1913	Southern Serbia (“Južna Srbija”)
1929	Vardar Banovina
1946	People's Republic of Macedonia
1963	Socialist Republic of Macedonia
1991	Republic of Macedonia
1993	former Yugoslav Republic of Macedonia (fyROM)
2005	Republika Makedonija-Skopje
Feb 2008	<ul style="list-style-type: none"> ❶ Constitutional Republic of Macedonia ❷ Democratic Republic of Macedonia ❸ Independent Republic of Macedonia ❹ New Republic of Macedonia ❺ Republic of Upper Macedonia
Mar 2008	<ul style="list-style-type: none"> ❶ Republic of Upper Macedonia ❷ New Republic of Macedonia ❸ Republic of New Macedonia ❹ Nova Makedonija (untranslated native form) ❺ Republic of Macedonia-Skopje
	Republic of Macedonia (Skopje)
Oct 2008	Republic of North Macedonia
Apr 2009	Republic of Northern Macedonia
Apr 2010	
Jun 2010	<ul style="list-style-type: none"> ❶ Republic of Macedonia of Vardar ❷ Republic of Vardar Macedonia ❸ Vardar Republic of Macedonia ❹ Republic of Macedonia (Vardar)
Apr 2013	The Upper Republic of Macedonia
Oct 2013	Slavic-Albanian Macedonia
Mar 2014	Republic of Upper Macedonia
Feb 2019	Republic of North Macedonia

Έκθεμα 12

COMMENTS	
	<i>Geographical area of scattered tribal kingdoms.</i>
	Integral part (especially the southern area of the country) of Macedon , a sovereign Hellenistic kingdom.
	Province of the Roman Empire.
	Provincial area of the Byzantine Empire.
	Ottoman vilayet (most of the country). [Moreover, the Selanik and Kosova vilayets included, correspondingly, a southern and a northern area of the country.]
	In several maps in the Ottoman era, the geographical area of the country is specified as part of “ Rumelia ” “ Macedonia ”, “ Macedonne ” or “ Macedonie ”.
	Short lived, August 3-13, 1903.
	<i>Geographical area</i> —not sovereign or autonomous entity (under Ottoman rule until 1912).
	Province of the <i>Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes</i> , by the treaties of London (May 1913) and Bucharest (Aug 1913) and the Greek-Serbian Peace Treaty (July 1913).
	Province of the <i>Kingdom of Yugoslavia</i> .
	Federal region of the <i>Socialist Federal Republic of Yugoslavia</i> .
	Constitutional name of independent state.
	UN provisional reference (or appellation) by UN Security Council Resolution 817/1993 and UN General Assembly Resolution 225/1993.
	Proposed by UN envoy Matthew Nimetz.
	Alternative names proposed by UN envoy Matthew Nimetz (all rejected by <i>fyROM</i> , while the Greek Government appeared to favor only the “ <i>Republic of New Macedonia</i> ” at the time.)
	Proposed by UN envoy Matthew Nimetz.
	Proposed by UN envoy Matthew Nimetz (opposed by Bulgaria).
	Favored by the Greek Government.
	Alternative names implicitly favored by the Greek Government.
	Proposed by UN envoy Matthew Nimetz.
	Suggested by the Greek Government.
	Favored by the Greek Government.
	By the Prespa Accord (June 2018), signed by the foreign ministers of Greece and <i>fyROM</i> .

→ συνέχεια κειμένου από τη σελ. 29:

Μπαμπινιώτης που μετείχε σε εκείνη την Διάσκεψη. Αλλά γιατί είναι ψέμα και σε πολιτικό επίπεδο που αποδεικνύεται και από τήν άλλη πλευρά. Στα πρακτικά των συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών των Σκοπίων—τά δημοσίευσε η «Καθημερινή»—εμφανίζονται οι ίδιοι να ομολογούν ότι η Ελλάδα ανέκαθεν δεν αναγνώριζε καμία «μακεδονική γλώσσα». Ποτέ η Ελλάδα δεν είχε αναγνωρίσει «μακεδονική γλώσσα». **Ποτέ...**

Ήδη, μάλιστα, ξυπνά εθνικισμούς ή ακραίες συμπεριφορές, που είχε ξεπεράσει η ίδια η ζωή και στις δύο χώρες. Έχει, όμως, και παράπλευρες συνέπειες, τις οποίες με επικίνδυνη επιπολαιότητα αγνοεί η κυβέρνηση [ΣΥΡΙΖΑ]. Για παράδειγμα, αντανακλά στην παλιά διαμάχη μεταξύ Σκοπίων και **Βουλγαρίας**, καθώς η **Βουλγαρία** ουδέποτε έχει αναγνωρίσει Μακεδονικό έθνος και γλώσσα, δεν αναγνωρίζει ξεχωριστό έθνος και θεωρεί τήν γλώσσα τής *FYROM* **βουλγαρική διάλεκτο**. Η υπουργός Εξωτερικών **Αικατερίνα Ζαχαρίεβα** (Έκθ. 8), μάλιστα, έκανε αυτό που δεν τολμήσατε εσείς: Προειδοποίησε ότι θα μπλοκάρει τήν είσοδο των Σκοπίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση αν οι θέσεις της δεν ικανοποιηθούν. Και εσείς δεχθήκατε να απεμπολήσετε αυτό τό δικαίωμα για τήν Ελλάδα.”

Είναι δε αξιοσημείωτο ότι σε εκείνη τήν μάλλον προφητική ομιλία του όσον αφορά στις επακόλουθες αντιδράσεις τής Βουλγαρίας σχετικά με τήν «Μακεδονική γλώσσα», ο τότε αρχηγός τής αξιωματικής αντιπολίτευσης υπεδήλωσε ότι η Βουλγαρία αποτελεί τόν κύριο (φύσει και θέσει) *στρατηγικό εταίρο* τής Ελλάδος προς επίλυση τού τεχνητού Τιτοϊκού προβλήματος¹¹ τής «Μακεδονικής γλώσσας» ως εξής: *“Αναρωτιέμαι κ. Τσίπρα η Βουλγαρία είναι γείτονας και εταίρος μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο NATO. Γιατί δεν αξιοποιήσατε τά*

¹¹ Ο Τιτοϊκός μεγαλοϊδεατισμός τού Τίτο ενέπλεξε τόν Βουλγαρογενή λαό τής νότιας Γιουγκοσλαβίας σε ένα κυκεώνα ονοματολογικού (και όχι πολιτισμικού) προσδιορισμού τής εθνοτικής του ταυτότητας, σε μια περιοχή (Σκόπια) που ιστορικά χαρακτηρίζεται από επάλληλες αλλαγές τής ονομασίας της (Έκθ. 12).

σημεία όπου οι θέσεις μας συγκλίνουν; Τί εξωτερική πολιτική έχουμε; Και στον βωμό ποίων συμφερόντων δεν κάνουμε εμείς τά πάντα για τό δικό μας εθνικό συμφέρον;”

12. Αναθεώρηση τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών»

Διά τού κειμένου της, στο άρθρο 1.1, η «Συμφωνία τών Πρεσπών» αυτοχαρακτηρίζεται ως «τελική» (final). Στο δε άρθρο 20.9 αυτοπροσδιορίζεται ως «αμετάκλητη» (irrevocable) και μη-τροποποιήσιμη (non-modifiable) όσον αφορά στην νέα ονοματοδοσία τής *FYROM*¹² επί λέξει ως εξής:

« 9. Οι διατάξεις τής παρούσας Συμφωνίας θα παραμείνουν σε ισχύ για αόριστο χρονικό διάστημα και είναι αμετάκλητες. Δεν επιτρέπεται καμία τροποποίηση της παρούσας Συμφωνίας που περιέχεται στο Άρθρο 1(3) και στο Άρθρο 1(4).»

[9. The provisions of this Agreement shall remain in force for an indefinite period of time and are irrevocable. No modification to this Agreement contained in Article 1(3) and Article 1(4).]

Εν τούτοις, πάντα ταύτα συνεφώνησαν μόνον οι δύο χώρες, η Ελλάδα και η τότε *FYROM*, λογαριάζουσες χωρίς τόν «ξενοδόχο», τήν Βουλγαρία, η οποία δεν συμμετείχε στη διαπραγμάτευση τών δύο χωρών, δεν συνυπέγραψε ούτε προσυπέγραψε ή προσεπικύρωσε τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών», και επομένως δεν δεσμεύεται από τούς όρους της σύμφωνα με τό Διεθνές Δίκαιο.

Σε αυτό τό πλαίσιο, επί Γερμανικής Προεδρίας τής Ε.Ε., η Βουλγαρική Κυβέρνηση από τίς 17-11-2020 άσκησε veto στην έναρξη ενταξιακού διαλόγου τής Ε.Ε. με τά Σκόπια, αξιώνοντας «από τήν Βόρεια Μακεδο-

¹² **Όνομα χώρας:** «Δημοκρατία τής Βόρειας Μακεδονίας» (Republic of North Macedonia) και κατά σύντμηση «Βόρεια Μακεδονία» (North Macedonia) (άρθρο 1.3.a).

Εθνικότητα (nationality): «Μακεδονική» (Macedonian) (άρθρο 1.3.b).

Επίσημη γλώσσα (official language): «Μακεδονική» (Macedonian) (άρθρο 1.3.c).

νία να αναγνωρίσει βουλγαρικές ρίζες στη γλώσσα της και τήν ιστορία της, και μάλιστα κάποια στιγμή ζήτησε η γλώσσα της να χαρακτηριστεί ως βουλγαρική διάλεκτος» ([Deutsche Welle](#), 18-11-2020). Μετέπειτα δε, επί Πορτογαλικής Προεδρίας τής Ε.Ε., «έπεσαν στο κενό οι απόπειρες Ευρωπαϊκών αξιωματούχων να πεισθεί η Βουλγαρία να άρει τό βέτο στην έναρξη διαπραγματεύσεων για τήν ένταξη τής **Βόρειας Μακεδονίας** στην Ε.Ε.» ([Καθημερινή](#), 25-5-2021).

Τουτέστιν, η Βουλγαρία αμύνεται, και αμύνεται μόνη αλλά σθεναρά στο πολιτισμικό της προπύργιο (τήν εθνική της γλώσσα) κατά τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών» και ειδικά κατά τής ψευδεπίγραφης «Μακεδονικής γλώσσας», παρά τīs πολλαπλές και ασφυκτικές διπλωματικές πιέσεις που υφίσταται από Μεγάλες Δυνάμεις (Η.Π.Α., NATO, Ε.Ε.). Ενδέχεται ευλόγως, επομένως, να κατορθώσει να παρωθήσει τούς δύο γείτονές της να αναθεωρήσουν τήν μεταξύ τους «Συμφωνία τών Πρεσπών» όσον αφορά στο άρθρο 1.3 περί γλώσσας και εθνικότητας, εάν βέβαια η ανθέξει μέχρι τέλους τīs σε βάρος της διεθνείς διπλωματικές πιέσεις, οπότε τό ως άνω άρθρο 20.9 τής «Συμφωνίας τών Πρεσπών» θα λάβει και αυτό τήν άγουσα για τόν σκουπιδοντενεκέ τής Ιστορίας.

13. Τί μπορεί να κάνει η Ελλάδα για τήν Βουλγαρία;

Συγκεφαλαιωτικά, η άτυπη συναντίληψη (collusion) μεταξύ Ελλάδος και Βουλγαρίας, όσον αφορά στην Τιτοϊκή ιδεοληψία περί «Μακεδονικής γλώσσας», άρχισε να διαμορφώνεται από τότε που ο Τίτο έθεσε σε συστηματική εφαρμογή τό μεγαλοϊδεατικό του σχέδιο¹³ για ανα-

¹³ Τό Τιτοϊκό σχέδιο περί Μακεδονικού αλυτρωτισμού σκιαγραφείται στη δίγλωσση μονογραφία με τίτλο στην μεν Ελληνική «[ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 1946-1987: Γιατί η Ελλάδα αποκοιμήθηκε](#)» (Εκθ. 9) στην δε Αγγλική «[Macedonia 1946-1987: Why Greece overslept](#)» (Εκθ. 10), η οποία πρωτοδημοσιεύθηκε στα *Θέματα Ελληνικής Ιστορίας* (στην μεν Ελληνική από 16-6-2018, στη δε Αγγλική από 18-6-2018) και είναι δωρεάν προσκτίσιμη (freely downloadable) σε αρχείο PDF στις διευθύνσεις:

— Στην *Ελληνική*: https://www.academia.edu/37036942/Μακεδονία_1946-1987_Γιατί_η_Ελλάδα_αποκοιμήθηκε

— Στην *Αγγλική*: https://www.academia.edu/36862897/Macedonia_1946-1987_Why_Greece_overslept

βίωση και διεθνή πολιτικοποίηση τού μακεδονικού αλυτρωτισμού σε βάρος τής Ελλάδος και τής Βουλγαρίας στην ψυχροπολεμική εποχή. Η διαχρονική Ελληνο-Βουλγαρική «άτυπος συμμαχία» σχετικά με τήν «μακεδονική γλώσσα» σφυρηλατήθηκε στη Μάχη τών Αθηνών τό 1977, στο πλαίσιο τής Διάσκεψης τού Ο.Η.Ε. για τόν μεταγραμματισμό τοπωνυμίων από κυριλλικούς χαρακτήρες σε αντίστοιχους λατινικούς χαρακτήρες (romanization).

Η μεγάλη σημασία τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977 προσέλαβε διαχρονική διάσταση τό 2018, τότε που υπεγράφη η «Συμφωνία τών Πρεσπών», αφού η ρητή αναφορά (άρθρο 1.3.c) ψευδών γεγονότων ως δήθεν αληθών περί τής εκβάσεως τής Μάχης τών Αθηνών τό 1977—ότι δηλαδή δήθεν η «*Μακεδονική γλώσσα... αναγνωρίστηκε από τήν Τρίτη Συνδιάσκεψη τών Ηνωμένων Εθνών για τήν Τυποποίηση τών Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα τό 1977*»—καθιστά τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών» εκ προοιμίου άκυρη¹⁴ και ούτως σπλίζει τήν νομική φαρέτρα τής Βουλγαρίας, σε επίπεδο Διεθνούς Δικαίου, προς λυσιτελή αντιμετώπιση τής ιδεοληπτικής ονοματοδοτικής εμμονής τών δυτικών ομόρων ομογλώσσων τους περί «Μακεδονικής γλώσσας».

Στο ως άνω πλαίσιο, ίσως έχει επέλθει η ώρα—παραφράζοντας τήν ιστορική ρήση τών πρ. Προέδρων τών Η.Π.Α. Franklin D. Roosevelt και

¹⁴ **Επιπρόσθετοι λόγοι.** Τό παρόν άρθρο επικεντρώνεται σε μόνον έναν θεμελιώδη λόγο ακυρότητας τής διαβόητης «Συμφωνίας τών Πρεσπών», ήτοι στον ψευδή, ασαφή, αόριστο και παραπειστικό προσδιορισμό τής «Μακεδονικής γλώσσας» (άρθρο 1.3.c). Για επιπρόσθετους λόγους ακυρότητας, ορισμένοι εκ τών οποίων είναι επίσης θεμελιώδεις και σπουδαίοι, ιδέ κεφ. 12.1-13.1 (σσ. 115-144) τού 224σέλιδου βιβλίου τού ίδιου συγγραφέα, John D. Pappas, με τίτλο «**MACEDONIA MADE IN USA: Από το ΟΧΙ των Ελλήνων το 2008... στο YES των προθύμων το 2018**» (Εκθ. 11), που είναι δωρεάν αναγνώσιμο και διαθέσιμο σε ψηφιακή μορφή (freely readable and downloadable pdf file) [εδώ](https://www.academia.edu/39858601/MACEDONIA_MADE_IN_USA_Από_το_ΟΧΙ_των_Ελλήνων_το_2008..._στο_YES_των_προθύμων_το_2018):

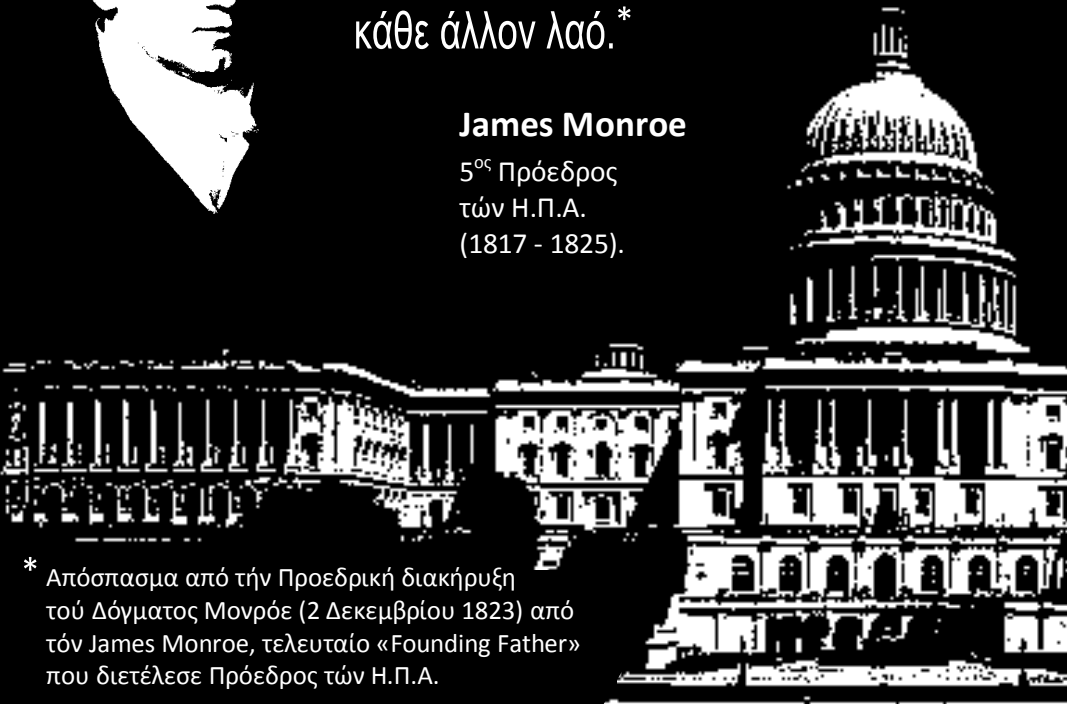
https://www.academia.edu/39858601/MACEDONIA_MADE_IN_USA_Από_το_ΟΧΙ_των_Ελλήνων_το_2008..._στο_YES_των_προθύμων_το_2018

“ Τό Πρόταγμα και τό Όνομα τών Ελλήνων, τούς έχουν προστατεύσει από κινδύνους που θα μπορούσαν να είχαν καταβάλει κάθε άλλον λαό.*

James Monroe

5^{ος} Πρόεδρος
τών Η.Π.Α.
(1817 - 1825).

* Απόσπασμα από τήν Προεδρική διακήρυξη τού Δόγματος Μονρόε (2 Δεκεμβρίου 1823) από τόν James Monroe, τελευταίο «Founding Father» που διετέλεσε Πρόεδρος τών Η.Π.Α.

Έκθεμα 13

John F. Kennedy—οι Έλληνες να αναστοχαστούν¹⁵ και αναρωτηθούν όχι τί μπορεί να κάνει η Βουλγαρία για τήν Ελλάδα αλλά τί μπορεί να κάνει η Ελλάδα για τήν Βουλγαρία προς οριστική ονοματοδοτική εξάλειψη τού αλυτρωτικού (προκλητικού και ανιστόρητου) όρου «Μακεδονική γλώσσα», στον δρόμο τής αληθείας¹⁶ που χάραξε η περιφανής Ελληνο-Βουλγαρική νίκη στη Μάχη των Αθηνών τό 1977.

¹⁵ Η μεγάλη σημασία τού ονόματος «Μακεδονία» για τήν βιωσιμότητα τού Ελληνικού έθνους, αναδεικνύεται από τήν άποψη που σε ανύποπτο χρόνο διετύπωσαν δύο εμβληματικές προσωπικότητες τής Αμερικανικής και τής Παγκόσμιας Ιστορίας, όσον αφορά στην πολιτισμική ονοματολογική κληρονομιά τών Ελλήνων: Όπως δημοσιεύθηκε στα *Θέματα Ελληνικής Ιστορίας* (2-12-2018), επετειακώς στην 195η επέτειο τής εξαγγελίας τού Φιλελληνικού Δόγματος Μονρόε (2-12-1823), «σύμφωνα με δύο επιφανείς Προέδρους τών Η.Π.Α., τούς *James Monroe* (1817-1825) και *John Quincy Adams* (1825-1829), τό εθνοαπελευθερωτικό Πρόταγμα τού 1821 και τό ιστορικό Όνομα τών Ελλήνων, ήτοι η παγκοσμίως και διαχρονικώς απαστράπτουσα πολιτισμική παρακαταθήκη και **ονοματολογική τους κληρονομιά** (“Ελλάς”, “Ιωνία”, “Κρήτη”, “Κύπρος”, “Ηπειρος”, “Αιγαίο”, “Μακεδονία” κ.ο.κ.), συναποτελούν θεμελιώδεις παράγοντες Εθνικής Ασφαλείας για τούς Έλληνες, διότι “τούς προστάτευσαν” από τρομακτικούς “κινδύνους που θα είχαν καταβάλει κάθε άλλον λαό” (Εκθ. 13, 18), και επομένως αυτοί οι δύο παράγοντες (Πρόταγμα και **Όνομα**) ήσαν μη-διαπραγματεύσιμοι, μη-αμφισβητήσιμοι και μη-εκχωρήσιμοι τότε, στον Αγώνα τής Παλιγγενεσίας, και έκτοτε» (Εκθ. 14).

John D. Pappas, “Το Φιλελληνικό Δόγμα Μονρόε” (στην Αγγλική, “*The Philhellenic Monroe Doctrine*”), *Θέματα Ελληνικής Ιστορίας*—στην Ελληνική από 2-12-2018 και στην Αγγλική από 6-12-2018—δωρεάν διαθέσιμο (freely downloadable) σε αρχείο PDF στις διευθύνσεις:

— Στην *Ελληνική*: https://www.academia.edu/37933870/The_Philhellenic_Monroe_Doctrine_Greek_edition_

— Στην *Αγγλική*: https://www.academia.edu/37912894/The_Philhellenic_Monroe_Doctrine_English_edition_

¹⁶ Οι απεργασθέντες τήν «Συμφωνία τών Πρεσπών» διατελούσαν εν γνώσει εναλλακτικών επιλογών, π.χ. «**Ίλλυρο-Μακεδονική** γλώσσα», Αγγλιστί «*Illyro-Macedonian language*» (F. Velliu 2010), «**Νεομακεδονική** γλώσσα», Αγγλιστί «*Neomacedonian language*» (J. Pappas 2016), και «**Σλαβομακεδονική** γλώσσα», Αγγλιστί «*Slavomacedonian language*» (Γ. Μπαμπινιώτης 2018), τής τελευταίας μάλιστα επιλογής εφαρμοζόμενης εδώ και δεκαετίες από τήν Google, ως γλωσσική επιλογή στην εφαρμογή Google Translate. Απεναντίας μάλιστα, επέλεξαν να «αγνοήσουν» τόσο μια έστω στοιχειώδη «αντιστοίχιση» τής

Διότι, αν μη τι άλλο, «“Ανθρωποι” υπάρχουν μόνον ζωολογικώς. Ψυχικώς όμως υπάρχουν “Έλληνες”, υπάρχουν “Τούρκοι”, υπάρχουν “Γάλλοι”, “Άγγλοι”, “Γερμανοί”», υπάρχουν Βούλγαροι, Σέρβοι, Ρουμάνοι, Αλβανοί, δηλαδή εθνοτικές ομάδες, όπου «κάθε άνθρωπος βλέπει την ζωήν, διανοείται και δρα διά τού πορίσματος τής εθνικότητός του».¹⁷

Στον δε πολιτισμικό πυρήνα τής εθνικότητος τής Βουλγαρίας είναι η Ορθόδοξη παράδοσή της και η γλώσσα της, η Βουλγαρική, ως οι δύο θεμελιώδεις πυλώνες που πολιτισμικά τήν συνδέουν *αρρήκτως* με μία από τίς δύο Υπερδυνάμεις, τήν Ρωσία, ούτως ώστε οι Βούλγαροι να απολαύουν τού εθνοτικού προνομίου να εντάσσονται γεωπολιτικώς στη Δύση (NATO, E.E.) και ταυτόχρονα να διασυνδέονται πολιτισμικώς με τήν Ευρωπαϊκή Ανατολή (Ρωσία). Επομένως οι εκ δυσμών ομόδοξοι και ομόγλωσσοί τους, στην έν πολλαίς όνομασίαις περιπεσούσα περιοχή (Έκθ. 12), παίζουν εν ού παικτοῖς, με τά ιερά και όσια τού Βουλγαρικού έθνους, όταν εμμένουν ιδεοληπτικώς ή και αλυτρωτικώς, τέσσερεις δεκαετίες μετά τήν αποβίωση τού Τίτο, να ψευδεπιγράφουν ως «Μακεδονική γλώσσα» μία διάλεκτο τής μακραίωνης Βουλγαρικής.

Όσον αφορά τήν Ελλάδα, «τό όνομα Μακεδονία ή παράγωγά του» είναι αναπόσπαστο και μη εκχωρήσιμο (Έκθ. 13) μέρος τού Ελληνικού Πολιτισμού, ο οποίος διαχρονικά, επί χιλιετίες, έχει δυαδική υπόσταση, ως Ελληνικός και Ελληνιστικός, ως εθνικός και παράλληλα διεθνικός (οικουμενικός), όπως επισφραγίσθηκε από τά *υπερβατικά* επιτεύγματα

«Συμφωνίας τών Πρεσπών» με τόν **α΄ τόμο** τών Πρακτικών τού Συνεδρίου τού ΟΗΕ στην Αθήνα τό 1977—«**Κυριλλομακεδονική** γλώσσα» (**Cyrrilomacedonian language**) κατά στοιχειώδη αντιστοίχιση πρός τόν όρο «**Κυριλλο-Μακεδονικό** αλφάβητο» (**Cyrillic-macedonian** alphabet) στον **α΄ τόμο**—όσον και όλες ανεξαιρέτως τίς ως άνω και πολλές άλλες επιλογές (Έκθ. 12). Αντ΄ αυτών τών επιλογών, συναπεφάσισαν *εν γνώσει* να παραχαράξουν τήν Ιστορία και να διαστρεβλώσουν τήν Γλωσσολογία, συνυπογράφοντας τόν *αλυτρωτικό* όρο «**Μακεδονική** γλώσσα», με εν δυνάμει χαοτικές επιπτώσεις για τήν Ελλάδα, τήν Βουλγαρία και τήν ευρύτερη περιοχή τών Βαλκανίων.

¹⁷ Παναγιώτης Γερασίμοφ Βατικιώτης, *Μια πολιτική βιογραφία του Ιωάννη Μεταξά: Φιλολαϊκή Απολυταρχία στην Ελλάδα, 1936-1941* (Πρόλ.: Θάνος Βερέμης, μετ./επιμ.: Δήμητρα Αμαραντίδου), Εκδόσεις Ευρασία (Αθήνα, 2005), σ. 273.

τού μεγαλοφυούς μαθητή του Αριστοτέλους, τού *Μεγάλου* Αλεξάνδρου,¹⁸ θεμελιωτή και λαμπαδηφόρου τού διεθνισμού στην Ανθρωπότητα.

Έκθεμα 14

Ο Ανδρέας Παπανδρέου περί βιωσιμότητας τής *ΥΡΟΜ*,¹⁹
από τού βήματος τής Βουλής τών Ελλήνων (27/1/1994)

(<https://www.youtube.com/watch?v=-BfzY4YzS4&t=674s>)

¹⁸ Ο Αλέξανδρος—που σύμφωνα με τόν Ακαδημαϊκό Ιωάννη Θεοδωρακόπουλο δεν ήταν απλώς ιστορική προσωπικότητα αλλά *φαινόμενο* τής Ιστορίας—είναι ο μοναδικός ηγέτης που αποκαλείται *Μέγας* σε όλον τόν Κόσμο, σε όλα τά ιστοριογραφήματα, απ' άκρου εις άκρον τής Γής.

¹⁹ “Όποιος γνωρίζει τήν γεωγραφία και τήν ιστορία τής περιοχής αντιλαμβάνεται τήν **μοναδική** σημασία που έχει για τά Σκόπια η σχέση τους με τήν Ελλάδα, και άρα η **αναγνώρισή τους από αυτήν**. Τά Σκόπια δεν μπορούν να επιζήσουν οικονομικά χωρίς τήν Ελλάδα, εάν δεν τό θέλει η Ελλάδα, **όσες αναγνωρίσεις και αν υπάρξουν**. Και είναι ένα μήνυμα που στέλνουμε σαφώς στον κ. Γκλιγκόρωφ. Η Ελλάδα επίσης **δεν πρόκειται να αναγνωρίσει τα Σκόπια με το όνομα Μακεδονία ή παράγωγά του**” (*Ανδρέας Παπανδρέου*, Βουλή τών Ελλήνων, 27-1-1994).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1:

Η δημοσιευμένη Αλήθεια
περί ψευδώνυμης «μακεδονικής γλώσσας»
(σσ. 46 - 49)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2:

Μεταφραστικό πείραμα
(σσ. 50 - 57)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1: Η δημοσιευμένη Αλήθεια περί ψευδώνυμης «μακεδονικής γλώσσας»

Παρατίθενται παρακάτω ενδεικτικά αποσπάσματα από δηλώσεις και συνεντεύξεις τού ομ. Καθηγητή Γλωσσολογίας και πρ. Πρυτάνεως τού *Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών* και πρ. Υπουργού Παιδείας Γεωργίου Δ. Μπαμπινιώτη περί ψευδώνυμης «Μακεδονικής γλώσσας» και τών τεκταιθέντων στη Διάσκεψη τού Ο.Η.Ε. στην Αθήνα τό 1977.

Π.1.1. Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης, *Protagon*, 1 Ιουνίου 2018

“Μια γρήγορη έστω αναδρομή στα σχετικά Πρακτικά τής Διάσκεψης [του ΟΗΕ το 1977 στην Αθήνα] δείχνει χωρίς καμιά αμφιβολία ότι στη Συνάντηση αυτή συζητήθηκε (ως συνέχεια άλλων προηγηθεισών Διασκέψεων) ως *μόνο* θέμα και για πολλές χώρες και γλώσσες (Κινεζική, Αραβική, Εβραϊκή, Ινδική, Ασιατικές γλώσσες κ.ά.) πώς θα μεταγραμματίζονται τα τοπωνύμιά τους με λατινικούς χαρακτήρες («romanization») βάσει ενός συστήματος μεταγραμματισμού των γραμμάτων τού αλφαβήτου τους που θα διευκολύνει να διαβάζονται ευρύτερα...

Αυτό που αποφασίστηκε, όπως και με όλες τις άλλες γλώσσες, είναι ο απλός μεταγραμματισμός με λατινικούς χαρακτήρες τής γλώσσας των Σκοπίων και όχι η ονομασία της ως «μακεδονικής γλώσσας»! Στη «σύσταση» περιγράφεται—όπως και για τα αλφάβητα πολλών άλλων γλωσσών—πώς θα αποδίδεται λατινικά κάθε γράμμα τού κυριλλικού αλφαβήτου που χρησιμοποιούν τα Σκόπια «for the romanization of Macedonian geographical names in Yugoslavia».

Ας σημειώσουμε εδώ ότι η ίδια η επωνυμία τής σύστασης («Serbo-Croatian and Cyrillic-Macedonian alphabets of Yugoslavia») δείχνει και ποιας γλωσσικής οικογενείας γλώσσα είναι η γλώσσα τών Σκοπίων (ανήκει στις σλαβικές γλώσσες), γραφόμενη όπως και οι λοιπές

γλώσσες τής τότε Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας, η Σερβική και η Κροατική, με το σλαβικό κυριλλικό αλφάβητο. Δεν αμφισβητούν δηλαδή ούτε καν οι ίδιοι ότι η γλώσσα τους είναι σλαβική, γι' αυτό και γράφεται με το σλαβικό αλφάβητο όπως και οι άλλες σλαβικές γλώσσες (Σερβική, Κροατική, Βουλγαρική, Ρωσική, Πολωνική κ.ά.). Κι όμως την αποκαλούν «Μακεδονική»!

Το σκεπτικό αυτής της αναδρομής μπορεί να αποτελέσει, νομίζω, ένα ακόμη επιχείρημα στη φαρέτρα τής ελληνικής διπλωματικής διαπραγμάτευσης ότι η βουλγαροσερβική γλώσσα των Σκοπίων ούτε αναγνωρίστηκε το 1977 ούτε και τώρα μπορεί να επισημοποιηθεί ως «μακεδονική γλώσσα».”

Π.1.2. Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης, *TA NEA*, 5 Ιουνίου 2018

“Στη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών που έγινε το 1977 στην Αθήνα το θέμα που συζητήθηκε για όλες τις χώρες που δεν χρησιμοποιούν το λατινικό αλφάβητο (Κίνα, Αραβικές χώρες, Ισραήλ, Ινδία, Ασιατικές χώρες, Ρωσία, Γιουγκοσλαβία, Ελλάδα, Κύπρο και άλλες) ήταν ένα και μόνο: πώς θα προχωρήσουν οι χώρες αυτές για λόγους τυποποίησης (standardization) των γεωγραφικών ονομάτων τους σε μεταγραμματισμό των γεωγραφικών ονομάτων με λατινικά γράμματα βάσει συστημάτων μεταγραμματισμού που θα πρότειναν οι ίδιες οι χώρες.

Πώς λοιπόν μπορεί να συναγάγει κανείς το συμπέρασμα και να αποδεχθεί ότι στη συνάντηση αυτή [δήθεν] αναγνωρίστηκε η γλώσσα των Σκοπίων ως μακεδονική; Επειδή το κυριλλικό αλφάβητο όλων των σλαβικών γλωσσών των χωρών τής Σοβιετικής Ένωσης, των χωρών τής Γιουγκοσλαβίας (της Σερβίας, της Κροατίας άρα και της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας τής Μακεδονίας) και άλλων σλαβικών χωρών συμφωνήθηκε να μεταγράφεται με λατινικούς χαρακτήρες; Αυτό αποτελεί αποδοχή και αναγνώριση «μακεδονικής γλώσσας» τό 1977; Αποτελεί απόφαση του Ελληνικού κράτους επί κυβερνήσεως τότε του Κωνσταντίνου Καραμανλή; Και αυτή η απόφαση θα λαμβανόταν όχι από επίσημη διπλωματική αντιπροσωπία τής Ελληνικής κυβέρνησης; Και, τελικά, αν λαμβανόταν ρητά μια τέτοια απόφαση,

δεν θα απαιτείτο ειδική συζήτηση και ψηφοφορία και λοιπές ανάλογες διαδικασίες; Και δεν θα χαλούσε ο κόσμος τότε στην Ελλάδα;. . .

Το πρόβλημα είναι η γλωσσική αδυναμία [sic] τού κ. Υπουργού να αντιληφθεί ότι άλλο πράγμα είναι η αναγνώριση μιας γλώσσας με ξένο όνομα (της Βουλγαροσερβικής των Σκοπίων ως «μακεδονικής») και άλλο να δεχθείς τη μεταγραφή από ένα αλφάβητο (το σλαβικό κυριλλικό) σε ένα άλλο (το λατινικό), όπερ συνέβη στη Διάσκεψη του 1977. Και επίσης ότι άλλο πράγμα είναι πώς ονόμαζαν και ονομάζουν από το 1940 οι Σκοπιανοί τη γλώσσα τους (ψευδώνυμα ως «μακεδονική») και άλλο να την αναγνωρίσουμε εμείς επισήμως με αυτό το όνομα, αποδεχόμενοι έτσι την προϋπόθεση μιας ψευδούς ταυτότητας.”

Π.1.3. Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης, *TA NEA*, 12 Μαρτίου 2019

“Υπάρχει, βεβαίως, η γλώσσα που ομιλείται στα Σκόπια (νυν «Βόρεια Μακεδονία»), αλλά η γλώσσα αυτή είναι μια σλαβική γλώσσα, για την ακρίβεια βουλγαροσερβική, που ανήκει στην ομάδα των νοτιοσλαβικών γλωσσών και γράφεται με το σλαβικό κυριλλικό αλφάβητο, μια γλώσσα που σκόπιμα επελέγη από τους Σκοπιανούς να φέρει το ψευδές όνομα «Μακεδονική» για να παραπέμπει στην ελληνική γλώσσα τής Μακεδονίας (αρχαία και νέα). Αυτό συμβαίνει γιατί η γλώσσα είναι στοιχείο ταυτότητας και όχι απλή ονομασία, άρα και κύριο συστατικό για την υποστήριξη μακεδονικής εθνότητας.

Το δεύτερο «χοντρό» κι εξίσου «σκόπιμο» ψεύδος των Σκοπιανών, που ανεπίτρεπτα υιοθέτησε η ελληνική διαπραγματευτική ομάδα και δέχτηκε μάλιστα να περιληφθεί στη Συμφωνία, είναι ότι τάχα αναγνωρίστηκε επισήμως η σλαβική γλώσσα τής τότε Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας ως «Μακεδονική» σε μια Συνδιάσκεψη που συνήλθε στην Αθήνα το 1977. Αρα—προσέξτε καλπάζουσα φαντασία!..—με κυβέρνηση Κωνσταντίνου Καραμανλή, σε μια Συνδιάσκεψη του υπουργείου Πολιτισμού (με υπουργό τον στενό φίλο τού Κ. Καραμανλή, τον καθηγητή Κωνσταντίνο Τρυπάνη), όχι του υπουργείου Εξωτερικών, όχι με μέλη τού Διπλωματικού Σώματος, όχι με τον υπουργό Εξωτερικών, όχι με ατζέντα αναγνώρισης εθνικών γλωσσών, με μόνο θέμα ατζέντας (συνέχειας άλλων Συνδιασκέψεων) το τεχνικό θέμα τού

τρόπου μεταγραφής των γεωγραφικών ονομάτων των χωρών τού ΟΗΕ με λατινικό αλφάβητο («Romanisation of geographical names»), γλωσσολόγοι, γεωγράφοι και αρμόδιοι παράγοντες προέτειναν για κάθε χώρα (Κίνα, Ινδία, Ισραήλ, χώρες Σοβιετικής Ενωσης, Ελλάδα, Τουρκία, Αραβικές χώρες, Αφρικανικές χώρες και γενικά όσες δεν χρησιμοποιούν το λατινικό αλφάβητο) τρόπο μεταγραφής τής γλώσσας τους στο λατινικό αλφάβητο.

Συμμετέχοντας προσωπικά σε αυτή τη Συνδιάσκεψη μαζί με άλλους γλωσσολόγους έχω άμεση γνώση τού θέματος και έχω δημόσια δηλώσει ότι ουδεμία επίσημη αναγνώριση της σλαβικής γλώσσας των Σκοπίων ως Μακεδονικής υπήρξε, όπως ψευδώς ισχυρίστηκαν τελευταία οι Σκοπιανοί και αποδέχθηκαν οι έλληνες διαπραγματευτές. Αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα γινόταν σάλος στην Ελλάδα! Οτι, λοιπόν, επί Γιουγκοσλαβίας, που υπήρχε ακόμη τότε, τα Σκόπια λέγονταν «Δημοκρατία τής Μακεδονίας» και οι ίδιοι ονόμαζαν τη γλώσσα τους «Μακεδονική» δεν σημαίνει ότι αναγνωρίστηκε επισήμως τότε από την Ελλάδα η χώρα τους ως Μακεδονία και η εθνότητα και η γλώσσα τους ως Μακεδονική! Αλήθεια (για να μην... ανοηταίνουμε), αν κάτι τέτοιο είχε συμβεί το 1977 ή σε άλλες προηγούμενες Συνδιασκέψεις, τί ανάγκη θα υπήρχε επίσημης αναγνώρισης από την Ελλάδα τής χώρας, της γλώσσας και της εθνότητας των Σκοπιανών ως «Μακεδονικών»;

[Σχετικά με τη δέουσα ονομασία της καθομιλουμένης των Σκοπίων, θα της απέδιδα] οποιοδήποτε άλλο όνομα της δικής τους επιλογής: Βουλγαροσερβική ή Σερβοβουλγαρική ή Βουλγαρομακεδονική ή Σλαβική τής Ανατολικής Βαλκανικής ή Νεοσλαβική ή Σλαβομακεδονική ή Μακεδονοσλαβική ή ό,τι άλλο θέλουν. Οχι Μακεδονική! ...

Διαχρονικά η βάση τής πολιτικής αυτής τής γειτονικής χώρας στηρίχτηκε σε μια ανεπίτρεπτη και αδικαιολόγητα εθνικιστική νοοτροπία: τη διεκδίκηση μιας ξένης ταυτότητας (ως καταγωγής, ως εθνότητας, ως γλώσσας). Δεν σεβάστηκαν τη χώρα τους, την όποια παράδοσή τους, τη γλώσσα τους, την εθνική τους υπόσταση, και έπλασαν ουτοπικά ένα «εθνικιστικό όνειρο», την ταύτισή τους με την ιστορία και την αίγλη τής ελληνικής Μακεδονίας (αρχαίας, βυζαντινής και νεότερης) κυρίως με προσφυγή σε πλαστά ονόματα. Να γιατί τα ονόματα δεν είναι πάντοτε αθώα.”

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2: Μεταφραστικό πείραμα

Τόν βαθμό αμοιβαίας κατανοητότητας (mutually intelligibility) μεταξύ τής **Βουλγαρικής γλώσσας** και τής **Βουλγαρικής διαλέκτου** αποκαλουμένης «Μακεδονικής γλώσσας», μπορεί να τόν διαπιστώσει κάθε χρήστης του διαδικτύου διά του εξής πειράματος τριών φάσεων:

ΦΑΣΗ Α': Επιλογή κειμένου

Στο συγκεκριμένο μεταφραστικό πείραμα, τό αρχικό κείμενο προς διαδοχική μετάφραση είναι τό εξής στην Αγγλική:

The use of the country name "Macedonia" was disputed between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, resulting in the Prespa agreement, which was signed on June 17, 2018. Pertinent to its background is an early 20th-century multifaceted dispute and armed conflict that formed part of the background to the Balkan Wars.

Η δε ελληνική μετάφραση (από τό [Google Translator](#)) του κειμένου είναι η εξής:

Η χρήση του ονόματος της χώρας «Μακεδονία» αμφισβητήθηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας (τώρα Βόρεια Μακεδονία) μεταξύ 1991 και 2019. Η διαμάχη αποτέλεσε πηγή αστάθειας στα Δυτικά Βαλκάνια για 25 χρόνια. Επιλύθηκε μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων, με τη μεσολάβηση των Ηνωμένων Εθνών, με αποτέλεσμα τη συμφωνία των Πρεσπών, η οποία υπογράφηκε στις 17 Ιουνίου 2018. Συναφής με το υπόβαθρό της είναι μια πολύπλευρη διαμάχη και ένοπλη σύγκρουση των αρχών του 20ου αιώνα που αποτελούσαν μέρος της το παρασκήνιο των Βαλκανικών Πολέμων.

Metatrans Google

translate.google.gr/?hl=en&is=es&it=The%20use%20of%20the%20country%20name%20%20Macedonia%20was%20disputed%20between%20Greece%20and%20the%20Republic%20of%20Macedonia%20from%201991%20to%201991%20...

Google Μετάφραση

Κείμενο Έγγραφο

ΑΝΑΓΡΟΙΣΗ ΓΛΩΣΣΑΣ ΑΓΓΛΙΚΑ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

The use of the country name "Macedonia" was disputed between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, resulting in the Prespa agreement, which was signed on June 17, 2018. Pertinent to its background is an early 20th-century multifaceted dispute and armed conflict that formed part of the background to the Balkan Wars.

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

Επιφώνημα περιόδου 19ου

Αποστολή σχολίου

Metatrans Google

DeepL Translator

DeepL Pro Features API Plans and pricing Apps

Start free trial Login

Bulgarian (detected)

English

Glossary

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

The use of the country's name "Macedonia" was controversial between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, which resulted in the Treaty of Prespa, signed on 17 June 2018. Relevant to its background is the larger 20th-century dispute and the armed conflict that was part of the Balkan wars.

• 526 / 5000

Protect sensitive data with DeepL Pro.

Εκθεμα 15

ΦΑΣΗ Β' (Εκθ. 15, άνω πάνελ):Μετάφραση από Αγγλικά σε Σλαβομακεδονικά

Στο **Google Translator** (<https://translate.google.gr>), ορίζουμε ως μεν γλώσσα τού προς μετάφραση κειμένου τήν **Αγγλική** (English ή ΑΓΓΛΙΚΑ), ως δε γλώσσα μετάφρασης τήν «**Σλαβομακεδονική**» (Macedonian ή ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ).

Στη συνέχεια αντιγράφουμε (με διαδικασία copy-paste) τό ως άνω αγγλικό κείμενο στο αριστερό πλαίσιο (text input) τού μεταφραστικού προγράμματος.

Τότε, στο δεξιό πλαίσιο τού Google Translator (text output), εμφανίζεται αυτόματα η εξής μετάφραση τού **αγγλικού** κειμένου (input) στη «**Σλαβομακεδονική**» (output):

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

Αυτή είναι η μετάφραση τού αγγλικού κειμένου στην αποκαλούμενη «Μακεδονική γλώσσα» (στη «Συμφωνία τών Πρεσπών») ή «Macedonian» (στην Αγγλική έκδοση τού Google Translator) ή «ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ» (στην Ελληνική έκδοση τού Google Translator).

ΦΑΣΗ Γ.1' (Εκθ. 15, κάτω πάνελ):Μετάφραση από «Βουλγαρικά» σε Αγγλικά

Στο **DeepLe Translator** (<https://www.deepl.com/translator>)—στις γλώσσες τού οποίου συμπεριλαμβάνονται η Αγγλική, η Ελληνική και η Βουλγαρική, ΟΧΙ όμως η «Μακεδονική» ή «Macedonian» ή «Σλαβο-

μακεδονική» τών Σκοπίων—ορίζουμε ως μεν γλώσσα τού προς μετάφραση κειμένου τήν **Βουλγαρική** (Bulgarian), ως δε γλώσσα μετάφρασης τήν **Αγγλική** (English).

Στη συνέχεια αντιγράψουμε (με διαδικασία copy-paste) τό ως άνω Σλαβομακεδονικό κείμενο από τό δεξιό πλαίσιο μετάφρασης (text input) τού **Google Translator** στο αριστερό πλαίσιο (text input) τού **DeepLe Translator**, όπου η γλώσσα τού προς μετάφραση κειμένου έχει ορισθεί η **Βουλγαρική** (Bulgarian) κατά τά ως άνω—δεδομένου ότι έχουμε ήδη εισαγάγει «παραπλανητική» πληροφορία στο DeepLe Translator ότι τό προς μετάφραση κείμενο (text input) είναι γραμμένο στη Βουλγαρική.

Τότε, στο δεξιό πλαίσιο τού **DeepLe Translator** (text output), εμφανίζεται η εξής μετάφραση τού **ορισθέντος ως «Βουλγαρικού»** Σλαβομακεδονικού κειμένου (input) στη **Αγγλική** (output):

The use of the country's name "Macedonia" was controversial between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, which resulted in the Treaty of Prespa, signed on 17 June 2018. Relevant to its background is the larger 20th-century dispute and the armed conflict that was part of the Balkan wars.

Παρατηρούμε (**Εκθ. 16**, σειρές 1-2 σε κίτρινο φόντο) ότι τό **αρχικό αγγλικό κείμενο** (με κανονικούς χαρακτήρες) και τό **τελικό αγγλικό κείμενο** (με *πλάγιους* χαρακτήρες) είναι σχεδόν ταυτόσημα, με ελάχιστες διαφορές, με μηδενική απόκλιση όσον αφορά στο επακριβές νόημα κάθε φράσεως και προτάσεως, και χωρίς γραμματικά λάθη, παρότι τό αρχικό αγγλικό κείμενο διεξήλθε αλληπάλληλα μεταφραστικά φίλτρα, από δύο διαφορετικά προγράμματα, διά τού **Google Translator** από τήν Αγγλική στη «Σλαβομακεδονική» («Macedonian») και στη συνέχεια διά τού **DeepLe Translator** από τήν «Βουλγαρική» (τήν «Σλαβομακεδονική» ορισθείσα ως Βουλγαρική) στην Αγγλική.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ

Α Γ Γ Λ Ι Κ Α	<p>ΑΡΧΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ (Αγγλικά)</p>	<p>The use of the country name "Macedonia" was disputed between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, resulting in the Prespa agreement, which was signed on June 17, 2018. Pertinent to its background is an early 20th-century multifaceted dispute and armed conflict that formed part of the background to the Balkan Wars.</p>
	<p>ΤΕΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ (Αγγλικά)</p> <p>διά διαδοχικών μεταφραστικών «φίλτρων» Σλαβομακεδονικής (Google Translator) και Βουλγαρικής (DeepLe Translator)</p>	<p><i>The use of the country's name "Macedonia" was controversial between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, which resulted in the Treaty of Prespa, signed on 17 June 2018. Relevant to its background is the larger 20th-century dispute and the armed conflict that was part of the Balkan wars.</i></p>
Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Α	<p>ΑΡΧΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ (Ελληνικά)</p>	<p>Η χρήση του ονόματος της χώρας "Μακεδονία" αμφισβητήθηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας (τώρα Βόρεια Μακεδονία) μεταξύ 1991 και 2019. Η διαμάχη αποτέλεσε πηγή αστάθειας στα Δυτικά Βαλκάνια για 25 χρόνια. Επιλύθηκε μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων, με τη μεσολάβηση των Ηνωμένων Εθνών, με αποτέλεσμα τη συμφωνία των Πρεσπών, η οποία υπογράφηκε στις 17 Ιουνίου 2018. Συναφής με το υπόβαθρό της είναι μια πολύπλευρη διαμάχη και ένοπλη σύγκρουση των αρχών του 20ου αιώνα που αποτελούσαν μέρος της του παρασκήνιο των Βαλκανικών Πολέμων.</p>
	<p>ΤΕΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ (Ελληνικά)</p> <p>διά διαδοχικών μεταφραστικών «φίλτρων» Σλαβομακεδονικής (Google Translator) και Βουλγαρικής (DeepLe Translator)</p>	<p><i>Η χρήση του κρατικού ονόματος "Μακεδονία" αμφισβητήθηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας (σήμερα Βόρεια Μακεδονία) μεταξύ 1991 και 2019. Η διαμάχη αυτή αποτελεί πηγή αστάθειας στα Δυτικά Βαλκάνια εδώ και 25 χρόνια. Επιλύθηκε μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων, με τη μεσολάβηση των Ηνωμένων Εθνών, που οδήγησαν στη Συμφωνία των Πρεσπών, η οποία υπεγράφη στις 17 Ιουνίου 2018. Στον πυρήνα της βρίσκεται μια πολύπλευρη διαμάχη και ένοπλη σύγκρουση από τις αρχές του 20ού αιώνα, που αποτέλεσαν μέρος του υποβάθρου των Βαλκανικών Πολέμων.</i></p>

DeepL Translator

Bulgarian (detected) English

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

The use of the country's name "Macedonia" was controversial between Greece and the Republic of Macedonia (now North Macedonia) between 1991 and 2019. The dispute was a source of instability in the Western Balkans for 25 years. It was resolved through negotiations between Athens and Skopje, mediated by the United Nations, which resulted in the Treaty of Prespa, signed on 17 June 2018. Relevant to its background is the larger 20th-century dispute and the armed conflict that was part of the Balkan wars.

Protect sensitive data with DeepL Pro.

DeepL Translator

Bulgarian (detected) Greek

Употребата на името на државата „Македонија“ беше спорна меѓу Грција и Република Македонија (сега Северна Македонија) помеѓу 1991 и 2019 година. Спорот беше извор на нестабилност на Западен Балкан 25 години. Тој беше решен преку преговори меѓу Атина и Скопје, со посредство на Обединетите нации, што резултираше со договорот од Преспа, кој беше потпишан на 17 јуни 2018 година. Релевантно за неговата позадина е повеќестраниот спор од почетокот на 20 век и вооружениот конфликт што беше дел од позадината на Балканските војни.

Η χρήση του ονόματος της χώρας "Μακεδονία" ήταν αμφιλεγόμενη μεταξύ της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας (σήμερα Βόρεια Μακεδονία) μεταξύ 1991 και 2019. Η διαμάχη αυτή αποτέλεσε πηγή αστάθειας στα Δυτικά Βαλκάνια επί 25 χρόνια. Επιλύθηκε μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Αθήνας και Скоπίων, με τη μεσολάβηση των Ηνωμένων Εθνών, οι οποίες κατέληξαν στη Συνθήκη των Πρεσπών, που υπεγράφη στις 17 Ιουνίου 2018. Σχετική με το ιστορικό της είναι η ευρύτερη διαμάχη του 20ού αιώνα και η ένοπλη σύγκρουση που αποτέλεσε μέρος των βαλκανικών πολέμων.

Protect sensitive data with DeepL Pro.

Έκθεμα 17

Προφανώς, οι αλγόριθμοι τών on-line μεταφραστικών προγραμμάτων στο διαδίκτυο—ακόμη και αυτών, όπως τού [DeepLe Translator](#), που δεν εντάσσουν, κατηγοριοποιούν ή εμφανίζουν στη βάση δεδομένων τους τήν «Σλαβομακεδονική» ή «Μακεδονική» ως διακριτή ξεχωριστή γλώσσα—αναλύουν τά κείμενα στη «Σλαβομακεδονική» ή «Μακεδονική» ωσάν να είναι γραμμένα στη **Βουλγαρική** με κάποιες οριακές διαφορές, τίς οποίες εν τοίς πράγμασι τίς «αγνοούν», θεωρώντας αλγοριθμικά τέτοιες διαφορές ως *δευτερευούσης σημασίας* αποκλίσεις χαρακτήρων, ορθογραφικά λάθη, κ.τ.λ.

Επομένως, οι διαδικτυακοί μεταφραστικοί αλγόριθμοι αναλύουν τέτοια κείμενα ωσάν να είναι γραμμένα στη **Βουλγαρική γλώσσα** ή αλγοριθμικά ισοδυνάμως σε **Βουλγαρική διάλεκτο**, εις πλήρη τεχνική αποδεικτική επίρρωση αφ' ενός τού σε διπλωματικό επίπεδο αιτήματος τής Βουλγαρικής κυβέρνησης «*να χαρακτηριστεί ως βουλγαρική διάλεκτος*» η γλώσσα τών Σκοπίων (Κεφ. 12) και αφ' ετέρου τής σε επικοινωνιακό επίπεδο βιωματικής εμπειρίας τών δύο λαών (Κεφ. 10), που γνωρίζουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο (βιωματικά) ότι η **Βουλγαρική γλώσσα** τών Βουλγάρων και η **Βουλγαρική διάλεκτος** τών εκ δυσμών ομογλώσσων, ομοδόξων και εν πολλοίς ομοεθνών τους είναι αμοιβαία κατανοητές (mutually intelligible).

ΦΑΣΗ Γ.2' (Έκθ. 17):

Μετάφραση από «Βουλγαρικά» σε Ελληνικά

Εναλλακτικά, για Ελληνόγλωσσους μη-Αγγλόγλωσσους χρήστες τού διαδικτύου, η ΦΑΣΗ Γ' μπορεί να τροποποιηθεί ως εξής:

Στο [DeepLe Translator](#) ορίζουμε ως μεν γλώσσα τού προς μετάφραση κειμένου τήν **Βουλγαρική** (Bulgarian), ως δε γλώσσα μετάφρασης τήν **Ελληνική** (Greek).

Στη συνέχεια αντιγράφουμε (με διαδικασία copy-paste) τό ως άνω Σλαβομακεδονικό κείμενο από τό δεξιό πλαίσιο μετάφρασης (text input) τού [Google Translator](#) στο αριστερό πλαίσιο (text input) τού [DeepLe Translator](#) (Έκθ. 17, κάτω πάνελ), όπου η γλώσσα τού προς μετάφραση κειμένου έχει ορισθεί η **Βουλγαρική** (Bulgarian).

Τότε, στο δεξιό πλαίσιο του [DeepLe Translator](#) (text output), εμφανίζεται η εξής μετάφραση τού **ορισθέντος ως «Βουλγαρικού»** Σλαβομακεδονικού κειμένου (input) στη **Ελληνική** (output):

Η χρήση του κρατικού ονόματος "Μακεδονία" αμφισβητήθηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας (σήμερα Βόρεια Μακεδονία) μεταξύ 1991 και 2019. Η διαμάχη αυτή αποτελεί πηγή αστάθειας στα Δυτικά Βαλκάνια εδώ και 25 χρόνια. Επιλύθηκε μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων, με τη μεσολάβηση των Ηνωμένων Εθνών, που οδήγησαν στη Συμφωνία των Πρεσπών, η οποία υπεγράφη στις 17 Ιουνίου 2018. Στον πυρήνα της βρίσκεται μια πολύπλευρη διαμάχη και ένοπλη σύγκρουση από τις αρχές του 20ού αιώνα, που αποτέλεσαν μέρος του υπόβαθρου των Βαλκανικών Πολέμων.

Παρατηρούμε (**Εκθ. 16**, γραμμές 3-4 σε γαλάζιο φόντο) ότι η **αρχική ελληνική** μετάφραση από τό [Google Translator](#) (με κανονικούς χαρακτήρες) και η **τελική ελληνική** μετάφραση από τό [DeepLe Translator](#) (με *πλάγιους* χαρακτήρες) είναι σχεδόν ταυτόσημες, επίσης με ελάχιστες διαφορές, με μηδενική απόκλιση όσον αφορά στο επακριβές νόημα κάθε φράσεως και προτάσεως (**Εκθ. 15**, σειρές 3-4), λόγω τού υποκειμένου μεγάλου βαθμού αμοιβαίας κατανοητότητας (mutual intelligibility) μεταξύ τής Βουλγαρικής γλώσσας και τής εκ δυσμών Βουλγαρικής διαλέκτου, *ό.έ.δ.*

Γλώσσα τού κειμένου

Τό κείμενο, πλην τίτλου και αποσπασμάτων, είναι γραμμένο στη Νέα Ελληνική *εν μέτρω*, στο Μονοτονικό χωρίς ακρότητες, συνδυάζοντας τήν δομική ακριβολογία τής λογίας Ελληνικής με τήν εκφραστική πλαστικότητα τής καθομιλουμένης Ελληνικής, σύμφωνα με τούς εξής (10) κανόνες:

1. **Άρθρο.** Τό οριστικό άρθρο τονίζεται *πάντοτε* στη γενική και αιτιατική πτώση προς αποφυγή σύγχυσης με τίσ ανά περίπτωση αντίστοιχες κητικές αντωνυμίες, π.χ. “τού”, “τής” (όχι “του”, “της”).²⁰ Στην αιτιατική ενικού αρσενικού γένους, τό άρθρο είναι πάντοτε “τόν” (ουδέποτε “το”), π.χ. “τόν Θεό” (όχι “τό Θεό”) προς αποφυγή σύγχυσης περί γένους τού ουσιαστικού. Παρομοίως, στην αιτιατική ενικού θηλυκού γένους τό άρθρο είναι πάντοτε “τήν” (όχι “τή”), π.χ. “τήν θεά” (όχι “τή θεά”) προς αποφυγή σύγχυσης με τήν δοτική πτώση.

2. **Ουσιαστικά - γενική πτώση.** Κατά κανόνα, η γενική πτώση τριτοκλίτων διατηρείται, ειδικά μάλιστα όταν υποδηλούται **δυναμική** χωροχρονική διαδικασία (π.χ. “τής αναπτύξεως”, “τής αλληλεπιδράσεως”) ή **διαχρονικό** φαινόμενο (π.χ. “τής ελλείψεως σαφούς ορισμού”), ενώ ενίοτε δεν διατηρείται όταν υποδηλούται **στατική** έκβαση (στιγμιαία ή περιστασιακή, π.χ. “τής περιφρόνησής του”). Διατηρείται δε πάντοτε μετά από πρόθεση (π.χ. “περί Ὑβρεως”, “εκ φύσεως” “διά τής Νεμέσεως”), όπως επίσης για λόγους ιστορικής συναφείας (π.χ. “τής πόλεως-κράτους”), θρησκευτικής παραδόσεως (π.χ. “θείας Βουλήσεως”), στρατιωτικής ορολογίας (π.χ. “βάσεων κλιμακώσεως”) και νομικής ή πολιτικής ορολογίας (π.χ. “μορφή διακυβερνήσεως”).

3. **Ουσιαστικά - δοτική πτώση.** Ενίοτε χρησιμοποιείται η δοτική πτώση στο Μονοτονικό (π.χ. “η *εν μέτρω* τιμωρία”) με κριτήριο τήν αφηγηματική ροή και τήν σαφήνεια τού κειμένου.

4. **Επίθετα - κεφαλαία.** Επίθετα που αναφέρονται σε εθνότητα αναγράφονται με κεφαλαίο τό πρώτο γράμμα όταν συναρτώνται με πολιτειακή

²⁰ Τόν κανόνα περί άρθρου πρότεινε ο ομ. Καθηγητής Γλωσσολογίας τού ΕΚΠΑ **Γεώργιος Δ. Μπαμπινιώτης** δι' άρθρου του με τίτλο “Με το νι και με τον τόνο” στην εφημερίδα **ΤΟ ΒΗΜΑ** (6/12/1998). Επίσης, ιδέ σχόλιο περί άρθρου στο *Λεξικό τής Νέας Ελληνικής Γλώσσας* τού ίδιου (α' έκδοση, Απρ. 1998, σελ. 277). Σε αυτό τό λεξικό διατηρείται και η γενική τριτοκλίτων (ως άνω κανόνας 2).

οντότητα ή ιστορική περίοδο (π.χ. “Ελληνική Πολιτεία”, “Ελληνική κλασική εποχή”, αλλά “ελληνική λέξη”). Επίθετα ή ουσιαστικά που αναφέρονται σε θρησκεία αναγράφονται με κεφαλαίο πρώτο γράμμα (π.χ. “Χριστιανικός”, “Ισλαμικός”).

5. Επίθετα - προσδιορισμοί. Επίθετα ή μετοχές με μακρά κατάληξη τονίζονται συνήθως μεν στην παραλήγουσα (π.χ. “μικροτέρων ζώων”, όχι “μικρότερων ζώων”), ειδικά όταν προσδίδεται έμφαση στο ουσιαστικό, ενίοτε δε στην προπαραλήγουσα όταν προσδίδεται έμφαση στον επιθετικό προσδιορισμό (π.χ. “χρήσιμων πραγμάτων”, “αλληλένδετων εννοιών”, “περικείμενης αισθητικής ύβρεως”).

6. Βοηθητικό ρήμα. Τό ρήμα “είμαι” διατυπώνεται πάντοτε ως “ήσαν” στο γ’ πληθυντικό πρόσωπο παρελθόντος χρόνου προς αποφυγή σύγχυσης με τό γ’ ενικό πρόσωπο (“ήταν”) τού ίδιου χρόνου.

7. Χρονική αύξηση. Ανάλογα με τήν αφηγηματική ροή τού κειμένου, η χρονική αύξηση διατηρείται άλλοτε στην αρχή (π.χ. “έχασαν”) και άλλοτε στο τέλος (π.χ. “κτίσθηκε”) τού ρήματος. Ενίοτε όμως δεν διατηρείται, ειδικά μάλιστα όταν η μη αύξηση συντείνει σε άμεση συνειρμική διασύνδεση με τό συναφές ομόρριζο ουσιαστικό (π.χ. “προσπάθεια” → “προσπάθησε”).

8. Μέση/Παθητική φωνή. Στην υποτακτική έγκλιση, τύποι μέσης ή παθητικής φωνής λήγοντες εις -η, -ή (γ’ εν. πρόσ.) διατηρούνται προς αντιδιαστολή προς αντίστοιχους τύπους (-ει, -εί) τής ενεργητικής φωνής ή άλλων εγκλίσεων τής μέσης/παθητικής φωνής [π.χ. “να εκδοθή”, αλλά “έχει εκδοθεί”].

9. Ρήματα. Κακόηχοι βαρβαρισμοί τής Νεοελληνικής αποφεύγονται. Επί παραδείγματι, αντί τών (κακόηχων) ηγούμουν, ηγούσουν, ηγούνταν, ηγούμαστε/ηγούμαστεν, ηγούσαστε/ηγούσασταν, ηγούνταν/ηγούντουσαν, χρησιμοποιούνται οι αντίστοιχοι (εύηχοι) κλασικοί τύποι ηγούμην, ηγείσο, ηγείτο, ηγούμεθα, ηγείσθε, ηγούντο. Ειδικά δε στο γ’ πρόσωπο παρατατικού, χρησιμοποιούνται συνήθως οι (εύηχες) λόγιες καταλήξεις -ετο και -οντο αντί τών αντιστοιχών (κακόηχων) νεοελληνικών καταλήξεων -οταν/-όταν και -ονταν/όντουσαν (π.χ. “εξελαμβάνετο” αντί “εκλαμβανόταν”, “ενεπλέκοντο” αντί “μπλεκόντουσαν”).

10. Επιρρήματα. Τά επιρρήματα λήγουν άλλοτε σε -ως και άλλοτε σε -α, ανάλογα με τής ανάγκες τού κειμένου: Ενδεικτικά, λήγουν συνήθως σε -ως προ ουσιαστικού ή επιθέτου (π.χ. “παγκοσμίως μοναδικό”) ενώ λήγουν συνήθως σε -α στην αρχή παραγράφου ή προτάσεως (π.χ. “Ειδικότερα,...”).

ΚΥΡΙΑΛΛΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ 1977:

Η Μάχη για την «Μακεδονική γλώσσα» στην Αθήνα το 1977 στη
Γ' Διάσκεψη του Ο.Η.Ε. για την Τυποποίηση Γεωγραφικών Ονομάτων.

© συγγραφέας 2022

ISBN 978-618-83810-4-9

Διακίνηση: XENEX

Αρχικές επετειακές δημοσιεύσεις:

Θέματα Ελληνικής Ιστορίας

28 Ιανουαρίου 2022.

<https://www.istorikathemata.com/2022/01/1977-veto-2020.html>

academia.edu

24 Ιανουαρίου 2022.

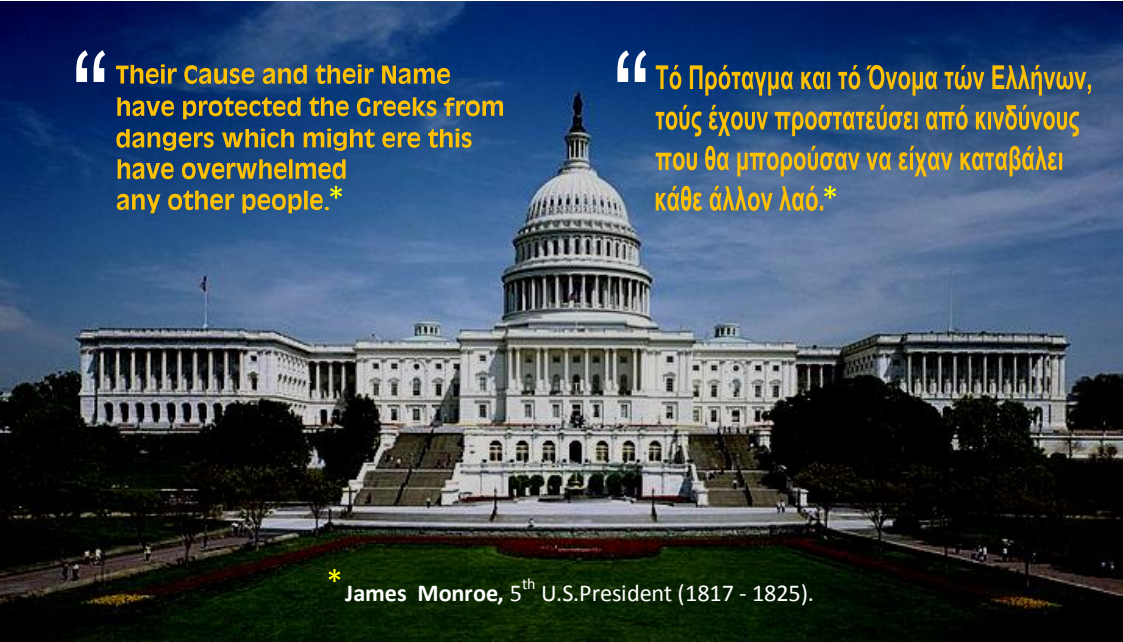
https://www.academia.edu/69432755/H_Μάχη_των_Αθηνών_το_1977

Συγγραφέας: **John D. Pappas**

pappas.research@gmail.com

<http://columbia.academia.edu/JohnDPappas>

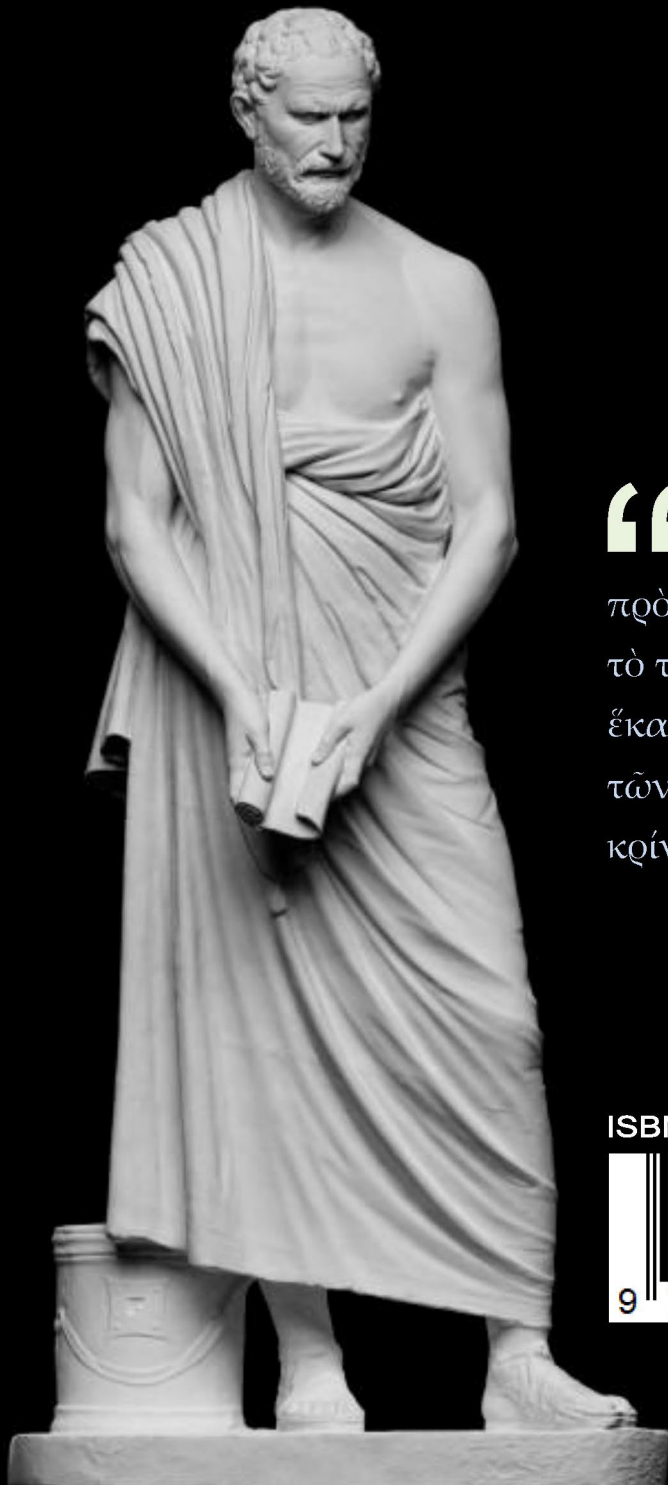
Η αναδημοσίευση τής παρούσης εκδόσεως, σε έντυπη ή ψηφιακή μορφή, επιτρέπεται μόνον για εκπαιδευτικούς ή ερευνητικούς σκοπούς κατόπιν ειδικής ανά περίπτωση εγγράφου αδείας τού συγγραφέα, βάσει τών κειμένων διατάξεων τής Ελληνικής Νομοθεσίας περί πνευματικής ιδιοκτησίας (ν. 2121/1993 κ.τ.λ.).

“ Their Cause and their Name
have protected the Greeks from
dangers which might ere this
have overwhelmed
any other people.*

“ Τό Πρόταγμα και τό Όνομα τών Ελλήνων,
τούς έχουν προστατεύσει από κινδύνους
που θα μπορούσαν να είχαν καταβάλει
κάθε άλλον λαό.*

* James Monroe, 5th U.S. President (1817 - 1825).

“

πρὸς γὰρ
τὸ τελευταῖον ἐκβὰν
ἕκαστον
τῶν πρὶν ὑπαρξάντων
κρίνεται.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
Ὀλυθιακὸς 1.11

ISBN 978-618-83810-4-9

9 786188 381049